

MİRAÇ ÇAĞRI AKTAŞ

Yine de Sevdik

*Değiştirebildiğiniz kadar değil,
olduğu gibi kabullenerek sevin insanları...*

236.000 ADET

OLIMPOS

Miraç Çağrı Aktaş'tan

YİNE DE SEVDİK

Miraç Çağrı Aktaş

Editör: Arzu Alan

Son Okuma: Buse Turan

Mizanpaj: Sevil Şener

Kapak Tasarımı: İlknur Muştu

7. Baskı: Ağustos 2020

ISBN: 978-605-2063-35-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718

www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul

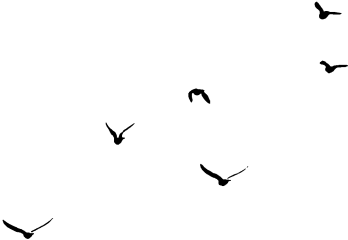
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 47939

MİRAC ÇAĞRI AKTAŞ

Yine de Sevdik

Her şeye rağmen yine de sevenlere...

Bu kitap gece başını yastığa koyar koymaz uyuyacak kadar hiçbir şeyi kafasına takmayanlar için değil, mutlu insanlar için hiç değil; defalarca güvenip acıya ve hayal kırıklığına düşenler için, hiç edilenler için ve her şeye rağmen yine de sevenler için, güvenenler için, terk edilenler için, yarım bırakılanlar için yazıldı.

Kendisi yarımken başkalarını tamamlayanlara...

Yine de sevdik.

**İnsan sevmeye başlayınca
yaşamaya da başlar.**

-William Shakespeare

Affetmek ve unutmak iyi insanların intikamıdır.

-Friedrich Schiller

Benim onlardan bir farkım olmalıydı. Onlar gibi olup, onlar gibi davranarak ellerine koz veremezdim. Benim kesinlikle onlardan bir farkım olmalıydı. Onlardan kastım, mesela babam... Benim ondan kesinlikle bir farkım olmalıydı. Kendimi bildim bileli, şu ana kadar sürdürdüğüm yaşantımda kesinlikle ondan bir farkım olması için özellikle ve titizlikle çaba harcadım. Bu titizliğe yeni doğan bir bebeğin üstüne titreme örneğini vermek mümkün.

Bir kadını iki çocuğuyla yarım ve ortada bırakıp gitmiş bir adamdan farkımın olması için elimden ne geliyorsa yaptım, yaşıyorum ve yapacağım. Evlendiğim kadından bir çocuğun olursa, ona bunu hayatının felsefesi hâline getirmesi için "Bak, ileride evlenirsen ve evlendiğin kadından çocuğun olursa onları asla yarım ve ortada bırakmayacaksın." öğüdünü aşılayacağım her daim. Ben belki bir kadını iki çocuğuyla fırtınalı bir hayatın göbeğinde ortada bırakıp giden bir babanın oğlu olabilirim. Fakat ben asla böyle bir baba olmayacağım ve benim de oğlum olursa böyle bir baba olmaması için gerekirse dişimi tırnağıma takacağım, gerekirse de kendimi bunun için feda edeceğim! Siz de bu yazıda buna en büyük şahitsiniz...

İntikam iyidir, insanlara gerçeği gösterir. Fakat intikam duygusunun sizi ele geçirmesine izin vermemelisiniz. İntikam duygusu sizi yönetmemeli, siz onu yönetmelisiniz.

Beni başta babam olmak üzere değer verip saydığım insanlar çok kırdılar. Çok üzdüler. Hayal kırıklığım oldular. Hatta bunları yaparken de zevk alıyor gibiydiler. Normal bir insan bütün bu olanlara kin besleyip onlardan nefret ederken, bunların hiçbirini benim aklıma ne kini ne de nefreti getirdi. Benim, babamdan ve bana yıkımı yaşatan insanlardan bir farkım olmalıydı. Ve ben bu farkı onlar gibi kırarak, yıkıp dökerek, yarım bırakarak ve ardıma bakmadan giderek elde edemezdim. Allah'ın günü yalnızca bir gün değildi ya, kendimi her zaman güneşin bir gün içimdeki merhamet ve iyilik için doğacağına inandırdım. Beni kırdığı için bir insandan hiçbir zaman nefret etmedim. Aksine, yaptıklarını unutmuş gibi yapıp sineye çektim ve affettim. Çünkü ben bir insandan alınabilecek en güzel intikamın affetmek olduğunu düşünüyorum. Bir insandan intikamını onun yaptıklarını affederek aldığı zaman, hem yaptığı yanlış daha iyi anlıyor hem de kendisini daha net görüyor. Fakat affetmeme rağmen hâlâ bir şeyleri göremiyorsa o insanı Allah'a havale etmekten başka yapabileceğin bir şey kalmıyor.

Sen sen ol, seni iliklerine kadar kıranlara ve üzenlere karşı onların sana geldiği gibi gitme. Onların eline bu kozu verme. Nefret de bir duygudur, herkese besleme. Değmeyecek insanlar için nefret de olsa duygunu daha fazla onlar için heba etme.

Sana yapılanları unut demiyorum. Zaten unutmaya şansın yok. Sadece unutmuş gibi yap ve onu affet. Bu seni küçültmez, aksine yüceltir. Çünkü sen, sana acıyla ve hayal kırıklığıyla gelen bir insanı affedecek kadar yürekli ve merhametlisin! Çünkü sen onlar gibi değilsin. Çünkü sen herkes değilsin. Çünkü sen, sensin ve senin onlardan en büyük farkın bu!

İnsanın
kaderi zannettiğinin
eceli olması da
aşka dâhilmiş.

Bizim Gibi Sevenleri Olmayacak.

Gidebilirler. Bizi hiçe sayabilirler. Bitirebilirler. Sevmeyebilirler. Umut verebilirler. Canımızı acıtabilirler. Söz verip tutmayabilirler. Hayal kırıklığına uğratabilirler. Fakat şu da unutulmasın, gittikleri yerde bizim onları sevdiğimiz gibi sevilmeyecekler. Çünkü biz daha önce kimsenin onları sevmediği kadar güzel ve özel sevdik. Çünkü biz daha önce kimse onlar için kılını bile kıpırdatmazken büyük sorumlulukların, büyük fedakârlıkların altına girdik. Çünkü biz onlara yalnızca oturduğu yerden sevdiğini söyleyenlerden değildik. Çünkü biz sevmenin ne olduğunu çok iyi bildik. Kalbimizdeki sevgiye büyük emekler verdik. Belki hiçe sayıldık, belki bitirildik ama sevdik. Gitmekte özgürler. Biz onları ısıtmak için canımızı yakarken onlar gidip başkalarının yanında üşürler. Bırakalım gitsinler. Gittikleri yerde zerre kadar sevilmeyeceklerini görsünler ve bunu iliklerine kadar hissetsinler.

Bırakalım böylece kalsın. Yaşayıp görsünler.

Gitmekte özgürsün.

**Ben seni ısıtmak için canımı yakarken,
diğerleri sana "Seni seviyorum." der, üşürsün.**

Alışmayın.

Alışmayın derken cadde başında gördüğünüz bir köpekten ya da okuduğunuz bir kitaptan söz etmiyorum. İnsanlardan bahsediyorum, insanlardan. Onlara alışmayın. Acırsınız, yarım kalırsınız, hayal kırıklığına uğrarsınız, pişman olursunuz. Sonra bırakın başka birine güvenmeyi, sokakta başını okşamak istediğiniz bir kediye bile kalmaz güveniniz. İnsanlara alışmanın bedelini her zaman en ağır şekilde ödersiniz. Seversiniz, sevilmezsiniz. Özlersiniz, özlediğiniz tarafından görmezden gelirsiniz. Değer verirsiniz, değer verdiğinizin hayatında en değersiz olursunuz. Her şeyim diye sevdiğiniz insanın hayatında koca bir hiç olduğunuzu görür, bunun acısını iliklerinize kadar hissedersiniz. Uzun lafın kısıası; hayatımda en büyük darbeleri en çok güvendiklerimden yedikten ve buna doyduktan sonra insanlara karşı beklenti içine girmiyorum. İnsanlara alışmıyorum. Çünkü kime alışsam hep acı çekiyorum. Kanıyorum, parçalanıyorum ve toparlanamıyorum. Bunları yaşamaktansa kimseye alışmıyorum. Siz de insanlara alışmayın. İnsanlar kötü. Gidin bir kediye alışın.

Okuduğunuz bir kitabı benimseyin, ona alışın. Oturunca huzur dolduğunuz bir bank olsun, gidin onu sahiplenin. İlla sevecekseniz papatyaları sevin mesela. Gökyüzünü sevin. Martılara simit atmayı sevin, ne bileyim bir sokak köpeğini sevin. Ama yine de insanları sevmeyin. Sevmeye değeri daha güzel şeyler varken içinizdeki sevgiyi gidip değmeyenler için ziyan etmeyin.

**Her şey iyi hoş da gün geliyor,
canını en çok güvendiğin yakıyor.
İnsanın zoruna da en çok bu gidiyor.**

Hayat kısa ve
çatır çatır
kalp kırılıyorsunuz.

Allah Affetmesin.

Ben kimseye asla kolay kolay beddua etmem. Beddua edilmeyi hak edeni bile alttan alırım. Altta da kalırım, o ayrı. Bende öyle bir vicdan var ki, canımı yakanın canını asla yakamam. Benim canımı yaktı, ben de onun canını yakayım diye kısasa kısaslarım da olmadı hiçbir zaman. Ben ilahî adaletin adilliğine inandım her daim. Canımı yakana beddua etmek yerine, onu, canının sahibine havale ettim. O her şeyin en iyisini bilir dedim. Çünkü bir insana beddua etsem, o akşam gözüme uyku girmez. İçim zaten rahat etmez.

Başkaları üzüleceğine yine ben üzüleyim diyorum her zaman. O başkaları beni acıtanlar, kıranlar ve paramparça edenler olsa bile yine de başkasına geleceğine bana gelsin diyorum.

Beddua etmiyorum ama seven insanların tertemiz duygularını kirletenleri de Allah affetmesin. Sevdığı için elinden geleni değil, elinden ve kalbinden gelenin fazlasını yapanların yaptığı onca şeyi ayaklar altına alanları da Allah affetmesin. “Ya ne de olsa beni deli gibi seviyor.” diye düşünüp bunun rahatlığıyla duyguları yıkıp oynayanları da Allah affetmesin. İçindeki sevgi için elinde avucunda ne varsa ortaya dökenleri hiçe sayan insanları da Allah affetmesin. Tüm insanlığı sevdiği uğruna karşısına alıp değeri iki kuruş etmeyene tercih edenleri de Allah affetmesin.

Herkesten kaçıp sevdiği insanı limanı belleyip, yalnızca ona sığınmayı isteyen ve sonrasında da onu fırtınalı bir denizin ortasına atanları da Allah affetmesin. Sevdiği insana ev olmak isteyenleri sokakta bırakanları da Allah affetmesin. Hayatında tutunacak tek dalı hayalleri olan ve bu insanların hayallerini yıkanları da Allah affetmesin. Kırıldığı, üzüldüğü ve paramparça olduğu yerden sadece sevgisi hatırına affedenleri pişman edenleri de Allah affetmesin.

Seven gitmesin. Sevmeyen de hiç gelmesin. Seven sevdiğini hissettirsin. Sadece söylemekle yetinmesin.

**Ben birçok insanı
vicdanım yüzünden affettim Allah'ım.**

**Ama sen sakın affetme.
Çünkü zarar verdiler kuluna verdiğin
tertemiz, sana inanan o kalbe.
Ben affettim, sen lütfen affetme.**

Minnettarım.

Hayatımdan gelip geçen insanların bana kattığı acılar için onlara minnettarım. Şu anda içlerinden biri hayatımda olmuş olsaydı bu minnet duygusuna sahip olamayacaktım.

Neden mi? Çünkü onlar sayesinde artık daha tedbirliyim ve kalkanlarım var. Adımlarımı daha sağlam atabiliyorum. Öyle kolay kolay kimseye güvenmiyorum. Daha doğrusu güvenemiyorum. Eskisi gibi değilim mesela, duygularımı bastırabiliyorum. Önceden tek bir mesajla huzurlu olan beni, şimdi sarılmalar bile kesmiyor. Bunca zaman “Ya dur, şuna da güveneyim, belki bu değer, belki bu sefer farklı olur.” demelerim yüzünden sırtımda oluşan bıçak koleksiyonumu onlara borçluyum. Bu acıtıyor ama büyütüyor, olgunlaştırıyor.

Güvenip sevdiğiniz insanların sizi yarım bırakmalarına kızmayın. Onlardan nefret etmeyin. Hatta onlara teşekkür edin. Size biraz daha büyümenizde ve olgunlaşmanızda, kendinize layık olanı seçmenizde ve bundan sonrasında daha seçici olmanızda yardımcı oldukları ve kuru insan kalabalığına öyle balıkla- ma dalınmaması gerektiğini öğrettikleri için onlara minnet bile duyun. Onlar olmasa hiçbir şeyin farkında olmadan, içimizde- ki doğru sevgiyle yanlış insanların kalplerinde böylece sürünüp

Miraç Çağrı Aktaş

gidecektik. Ama iyi ki onlara güvenmemiz sonucu bizi yarım bıraktılar, iyi ki ortada bıraktılar. Canımızın acıması mühim değil. Kimin ne olduğunu vaktinde görmektir mesele. Neyin ne olduğunu gördükten sonra, zararın neresinden dönersen kârdır misali; bir karaktersizin hayatından sıyrılman da önemlidir tüm kalbinle. Böylelikle ona sunduğun sevgiyi geri almasını da bilirsin ona duyduğun minnetle.

Beni hiçe saydığın için sana asla kızmıyorum.

Merak etme, beddua hiç etmiyorum.

Sayende nasıl bir kalbin olduğunu gördüm.

Aksine, sana minnet duyuyorum.

**Bir zamanlar sana her şeyim gözüyle bakıyordum ya,
şimdi senden senin tarafından vazgeçiriliyorum.**

Yine de İnanıyorum.

Sevilmekten ve sevildiğini hissetmekten başka hiçbir beklentisi olmayan insanlardık biz, güzel üzdüler bizi. Bir gün bir not okumuştum: *"Belki ben hep yanında olamam ama kokum hep seninle olsun. Ellerimi ellerinde hisset her zaman. Bileklerimizi daima yapışık düşün. Bunu da bilinçaltına iyice yerleştir; seni çok seviyorum, çok."* Şu notun yazıldığı insan olmayı isteyecek kadar güzel ve güçlü sevmek isterdim. Ama gelin görün ki güzel sevmeyi bir kenara bırakın, karşımıza çıkanlar elimizdeki ve içimizdeki duyguları asla ölmeyecekmişçesine hiçe sayıyorlar. İlk başta farklılarmış gibi hissettirip sonrasında aslında kendilerinin de hiç kimseden hiçbir farkları olmadığını gösteriyorlar. Bunu belki marifet sanıyorlar ama insanların duygularıyla oynamak da insanlığa sığmaz, bunu bilmiyorlar.

Yine de ben bir yerlerde kesinlikle papatya kalpli insanların var olduğuna inanıyorum.

Öyle olmasa papatyalar bu kadar güzel kokuyor olmazdı. Papatyaların bu kadar güzel kokuyor olmasının bir nedeni olmasıydı. O da papatya kokan duygulardı.

Belki başka insanlarda, belki başka duygularda, belki de başka aşklarda ama mutlaka bir yerlerde papatya kalpli insanlar vardı. Ve hiç şüphesiz en güzel seven mutlaka ama mutlaka papatya kalpli insanlardı.

**Amma velakin biz birer papatyaydık,
üzerimize daima gül koklandı.
Bu da bizim en büyük çaresizliğimiz,
onların da en büyük ayıbıydı.**

Hayal Edilenler...

Güzel insanlar biriktirmek lazım bu hayatta. Dara düştüğünde sırt çevirip gidecek değil, aksine dara düştüğünde daha sıkı sarılacak insanlar lazım. Verdiğin değeri hissettiğinde değişen değil, daha da güzelleşecek insanlar lazım. Kırdıktan sonra özür dileyecek değil, kendini özür dileyecek konuma düşürmeyecek ve değer verdiği kalbin üstüne titreyecek insanlar lazım. Bir mekâna oturduğunda iki çay söyleyip, çayın ne zaman bittiğini ve geçen zamanı fark etmeyecek kadar birbirimize karışacağımız insanlar lazım. Yalnızca mutlu ana değil, en acı güne de ortak olacak insanlar lazım. En ufak bir şey de gitmek için bahane arayan değil, tüm sorunları çözmek için kalıp çabalayacak insanlar lazım. İnsanın yarasını gördüğünde o yarayı daha çok kanatacak değil, o yarayı iyileştirecek insanlar lazım. Gördüğü her ilgiye aldanacak değil, sadakatin ne olduğunu idrak etmiş insanlar lazım. Gülünecek bir olaya aynı anda gülecek, hüznülenecek bir olay karşısında da aynı anda duygusallaşıp hüznülenecek insanlar lazım. Bir bakışımızdan bile bizi anlayacak insanlar lazım.

“O bunu sevmez, o bunu yemez, o bunu giymez.” diyecek kadar tanıyacak insanlar lazım. Anlayacak insanlar lazım, anlayacak. Anlamayı sevecek insanlar lazım. İnsan olmak kolaydır. Kenarda köşede, her şeye rağmen insan kalabilmeyi başarmış biri lazım bize. İnsan kalabilmeyi başarmış diyorum bakın. İnsanlığı yalnızca “insan” kelimesinde bırakmamış insanlar lazım.

**Hayaller biz, hayatlar siz.
Sonra mı? Sonrası hissiziz.**

Yaşananlar...

Güzel insanlar biriktirmek lazım bu hayatta dedik, değil mi? Evet. Lakin hiçbirimiz iyi bir birikimci değiliz. Küçükken elim geçen paraları biriktirmeye çalışır, ikinci veya üçüncü gün canım çikolata veya başka bir şey çekerdi, biriktirdiğim paraları gider harcardım. Küçükken benim biriktirmek istediğim ve bir türlü biriktiremediğim o paralara yaptığımı büyüdüğümde insanlar bana yaptı ve yapmaya devam ediyorlar. İnsanlar o kadar kötü ki; sana sırt çevirip gitmek için dara düşmeni bile beklemiyorlar. İnsanlar o kadar kötü ki; değer verdiğini hissettiklerinde hemen değişiyor ve senden uzaklaşıyorlar. İnsanlar o kadar kötü ki; kafalarında özür dilemeyi erdem belleyip seni kırıp kırıp özür diliyorlar, yetmiyormuş gibi bir de bu yüzden kendilerini er-

demli zannediyorlar. İnsanlar o kadar kötü ki; söylenen çayı bile soğutuyorlar. İnsanlar o kadar kötü ki; en acı günde bile insana acı oluyorlar. İnsanlar o kadar kötü ki; ortada gidilmesi ve kestirip atılması gereken hiçbir şey yokken gitmek için bahane arıyorlar. İnsanlar o kadar kötü ki; umut verip, seviyorum deyip, gitmeyecek gibi davranıp sonra öylece ortada bırakıyorlar. İnsanlar o kadar kötü ki; yaraya merhem olacakları yerde tuz olup daha çok can yakıyorlar. İnsanlar o kadar kötü ki; gördükleri her ilgi karşısında kapılarını açıyorlar. İnsanlar o kadar uzak ki; insan kalabilmekten, hiçbir geri dönüş bileti aradaki mesafeyi kapatamıyor.

**Hayal ettiğim şeyleri
hak etmeyen insanların
yaşadığını gördüğüm günden beri
hayatın samimiyetine inanmıyorum.**

Aldatılanlar Kulübü...

Aldatılan insanın içinde taşıdığı acıyı iyi bilirim. Hatta çok iyi bilirim. Birinci derecede akrabalık bağı kadar yakınım o acıya. Bir insanın aldatılması sadece başkasına tercih edilmesi veya yerine başkasının konulması demek değildir. Seven bir insana verilen sözün tutulmaması da bir aldatma biçimidir. Aldatmanın ve aldatılmanın birçok sokağı vardır. O sokakların en çıkmazına da girmiş ve oradan sağ salım çıkmış bir insanım ben.

İnsanlar bana "Sen daha çok gençsin, bu kadar ağır ne yaşamış olabilirsin ki?" düşüncesiyle yaklaşıyorlar. İnsanoğluyuz, küçümsemek fitratımızda var; bunu anlayabiliyorum. Ama size bir tavsiye, bir insanın acısını asla küçümsemeyin. Gün gelir küçümsediğiniz o acının tam göbeğinde bulursunuz kendinizi, kalırsınız öyle.

Konuyu dağıtmayalım, aldatılmak dedik... Evet, aldatılan insanın nereye giderse gitsin o ciğerinde taşıdığı sımsıcak, o taptaze acı var ya, evet evet o acı... Bu acıyı tadanınız var mı? Benimki de soru mu, tabii ki var. Aldatılmayan mı kaldı aramızda yahu?

Aldatıldık biz ya, aldatıldık. Elimizde avucumuzda ne varsa verdik, aldatıldık. Yarım kalmış vaziyetteyken yarım kalanları tamamladık, yine de aldatıldık. Biz yine her zaman olduğu gibi yarım kalanı oynadık ve hiç kimse tarafından asla tamamlanmadık. Buna ihtiyaç duymadık. Çünkü yarım kalmaya da alışmıştık.

Saftık, hep yanındayım diyene aldandık. Çok şükür aldatan taraf asla ama asla olmadık. Aldanmaktan o fırsatı bulamadık. Ki bulsak bile biz kimseyi asla aldatmazdık.

Çünkü biz papatya kalpli insanlardık, aldatsaydık papatyaların yanına hiç yakışmazdık.

**Sizi seven insanları aldatacak
kadar karakter yoksunu olmayın.
Gerisi hallolur.**

**Herkesten Kaçıp
Sadece Bir İnsana Sığınmaya
Aşk Diyorlarsa Sen En Güzel Aşksın.**

Yaşarken ölmenin ne demek olduğunu onu severken öğrendim.

Kalbimin atmasına rağmen iki metre toprağın altında yatan cansız bir bedenden farkım yoktu. Yaşamadığım bir bu kalmıştı, bunu da yaşadım tam oldu. Bu ağır bir yükü. Sevdğin insanın gözlerine baktığın her an, onun da senin gözlerine baktığını gördüğünde başkasını görüyor oluşunun hissettirdiği acının izahı da bir hayli zor ve ağır. O gözlerime baktığında sevdiği adamı, ölen sevgilisini görüyordu. Ben de ona baktığımda bende eski sevgilisini görüyor oluşunu... Bir nevi ona sadece aynaydım. Yine aynı film, yine aynı son; belli ki ben bu aşka da fazlaydım.

Bırakın adımı, varlığımdan dahi haberdar olmayan bir kadına duyduğum içimdeki bu sevgi beni her gün boğuyordu. Boğulmamın nedeni yüzme bilmiyor oluşum değil, onun beni boğmasına izin vermemdi. Her ne kadar fırtınalı acı okyanusundan sıyrılıp kıyıya varsam da, onun sevdiği adam uğruna kendi

içine akıttığı gözyaşlarında boğuldum ben. Boğulacaksam da onun gözyaşlarında boğulayım dercesine içimdeki ona ait hislerin beni boğmasına her geçen gün izin verdim. Bunu o istemedi, ben istedim. Canımın acısını iliklerime kadar hissederken bile bizden bir an olsun vazgeçmedim. Belki de biz diye bir şey yoktu, ben öyle zannettim. Bütün bu olanlara rağmen boğulurken bir kere çırpındıysam namerdim. Seviyorum dedim, sevmekle yetinmeyip sonuna kadar hissettirdim.

Sonuç? Yine kaybettim.

**Kimseye adım atacak dermanım yoktu
ama sana koşmaktan vazgeçmedim.**

I. Bölüm

*Her şeye rağmen yine de size güvenip
seven insanları kaybetmeyin.*

Seni Gördüm ve O An Başladı Hikâye.

İstanbul'da iki yıl yaşadıktan sonra Antalya'ya geri dönüş yaptım. Taşınma süreci beni epeyce yormuştu. İstanbul güzel bir şehirdi ama insanı yoruyordu. Antalya'ya yerleştiğim zaman bir nebze de olsa rahat bir nefes almıştım. Nerede olursak olalım gerçekten insanın kendi doğup büyüdüğü şehir bir başka oluyormuş, bu süreçte bunu çok iyi anladım.

Yeni evime taşındıktan sonra yeni okuluma da başladım. Ama bir türlü ısınamadım.

Her ne olursa olsun, bir şeye en başta ısınmadığım zaman cehennem ateşi gelse fayda etmiyor. İlk başta ısınamıyorsam daha da ısınamıyorum.

Hastalık belirtilerinin daha da artması sonucu dedeme lenfoma kanseri teşhisi konuldu. Bir dönem hastalığı epey bir ilerleyip onu resmen yatağa bağladı ve kemoterapiye başlandı. Çok zayıflamış, kemikleri sayılacak hâle gelmişti. İki ayı aşkın bir süre hastanede kaldı ve aylarca bu böyle devam etti.

Neyi istediysem olmamaya yemin etmiş zamanların yağmurlu bir çarşamba gününde, saat 12.15'te dedemin yattığı hastanenin sekizinci katında koridorun sonundaki pencere kenarında gözyaşı dökerken gördüm onu. Yağmur damlaları pencereye vururken gözyaşları da onun elmacık kemiklerine vuruyordu. Bulunduğumuz katta çalışan hemşireler öğle yemeğinde oldukları için koridorda kimsecikler yoktu. Beline kadar inen siyah saçlarıyla gözyaşı dökerken iç çekerek pencerenin camına vuran yağmur damlalarını izler gibi bir hâli vardı.

Yavaşça yanına doğru sokuldum ve “Neyin var? İyi misin?” diye sordum. “Beni yalnız bırak.” diye cevap verdi. Hiçbir şey söylemeden oradan uzaklaştım. O an beni görmezden gelmişti. Fakat ben onu dedemin kaldığı odanın yanındaki odada görmüştüm. Hastanenin o ilaç kokusuna rağmen onun kokusunu hissedebilmiştim. Resmen ciğere çekilesi bir kokusu vardı. Dedemin yanına girdim ve bir süre sonra odadakilerle vedalaşıp hastaneden çıktım. Dedemin yanında refakatçi olarak teyzem kalmıştı o gün. Teyzelerim kendi aralarında anlaşmışlardı, ikişer gün arayla refakatçi olarak sırası gelen kalıyordu. Bu sıraya annem de dâhildi.

Dedem gazete okumayı çok sevdiği için bir gün hastanenin kafeteryasından gazete alıp odaya öyle çıkayım dedim. Sonra gözüm kafeteryanın önünde yine ona ilişti. O da belli ki bir şeyler alıyordu. Ben gazetemi alıp hemen kafeteryadan çıkmıştım. Asansörün önüne geldikten bir, iki dakika sonra o da geldi. Asansöre binip sekizinci kata birlikte çıktık. Asansörde dört kişiydik. Sekizinci kata gelene kadar diğer iki kişi de diğer katlarda inmişti. Yalnız kaldığımızda ikimiz de konuşmadık. Asansörün sesi kulaklarımızı tırmalarken ve gözlerim asansörün yerdeki desenlerinde gezinirken asansörün kapısının açılmasıyla içten bir sesle “Sağ ol.” dedi. Bunu hiç beklemiyordum açıkçası. Ben de

bir an duraksadım ve bir şey demeden dedemin odasına girdim. Gazetesini verdim, mutlu olmuş gibi baktı. "Torun dediğin böyle olur." der gibi bir şeyler mırıldandı kendi içinden. Onun için aynı şeyi ben de söylemeyi isterdim. Ama olsun, yine de varlığı yeter diye geçirdim içimden. Bir gün olsun dedeliğini görmesem de sonuçta benim için her şey olan annemin babasıydı. Odanın önüne çıktığımda pencere kenarında yine onu gördüm. Yine sırtı bana dönüktü. Saçları yine salıktı, beline yorgan gibi örtülmüştü. Saçlarındaki şampuan kokusunu odanın önünden alabiliyordum. Bir müddet ona baktıktan sonra arkasına döndü ve beni fark etti. Tebessüm eder gibi oldu ve sonra "Gelsene." dedi. Bir an duraksadım. "Böyle iyi, yalnız kalmak istersin." dedim. Sonra ellerini ceketinin cebine sokarak yavaşça bana doğru yöneldi ve "Geçen gün için kusura bakma, çok dolmuştum sanırım seni birazcık terslemiş olabilirim." dedi.

"Bilmem, olabilirsin."

"Hadi sana kafeteryada bir çay ısmarlayayım, beni de öyle hatırlama."

"Ben çay sevmem ki." "O zaman bir kahve?" diye sordu.

"Olur."

"O zaman sen asansörün orada beni bekle, ben de o sırada bir içeri girip geleyim." dedi.

Anlaştıktan sonra ben de odada bir görünüp asansörün orada onu bekledim. Hemen geldi ve kafeteryada oturup bayağı bir konuştuk. Kendisine lenfoma kanseri teşhisi koyulan, içki ve kumar yüzünden ailesine sırt çevirmiş bir babanın kızıydı Cemre. Edebiyat mezunuydu ama atanamamıştı. O da atanamayanlar kervanının bir üyesiydi. Babasının yaptıkları annesini ve Cemre'yi çok yıpratmış. Babası ailesini içki ve kumar yüzünden epey boşlayıp sonra da evden ayrılmış, elindekini avucundakini kısacası her şeyini kaybettikten sonra pişman olup eve

geri dönmüş. Cemre ve annesi zar zor ikna olup o adamı yine de affetmişler. Varlıklı bir aileymiş ama içki ve kumar babasının hayatına girince hemen hemen bütün varlıklarını Cemre'nin babası yüzünden kaybetmişler.

O gün bayağı bir dinledim onun hikâyesini. Benim hikâyeme girmeye pek fırsat bulamadık. Ben genelde konuşmaktan ziyade karşımdaki insanı anlamak için pürdikkat onu dinlemeyi sevdiğimden o gün de yalnızca onu dinlemiştim. Belli ki son zamanlarda epey bir dolmuş, içindekileri kimseye dökememişti. Öylesine tatlı konuşuyordu ki, konuştuğu tek bir cümleyi bölmedim. Bölemedim. Bazen anlaşılacak yerine anlamak da dinlendirebiliyordu bir insanı. Böylelikle tanıdım onu. Bizim yolumuzu kesiştiren şey vicdanlarımız olmuştu. Cemre kendisine sırt çeviren babasını affetmiş, şimdi hastanede babasının yanında bekliyordu. Ben de yıllarca anneme, "Ver bu çocukları yuvaya, bunlardan adam olmaz." diye beni ve kardeşimi yuva vermesi için anneme baskı yapıp bizi sokağa atan dedemin yanındaydım. Yollarımızı kesiştiren şeyin vicdan olmasından dolayı ikimizde de tanıştığımızda bir hüznü oluşmuştu o gün. Cemre beni tanıımıyordu ama kitaplarımı görmüştü. Kitap okumak için bulduğu her fırsatı değerlendiren insanlardandı. Atanamamıştı ama ailesine destek olması gerektiği için geçici işlerde çalışmış; babasının hastalığı yüzünden de son çalıştığı yerden ayrılacak zorunda kalmıştı.

Cemre'nin babası bir süre sonra hastaneden taburcu oldu. Biz bir süre daha hastanede kaldık. Ama bu süreçte Cemre, dedemi ve beni yalnız bırakmayıp hastaneye ziyarete geldi. Bu davranışı özellikle vefakâr bir insan olduğunun kanıtıydı. Ben küçük şeylere büyük anlamlar yükleyen bir insan olduğum için hastaneden ayrıldıktan sonra beni ve dedemi ziyarete gelmesi beni mutlu ettiği kadar etkilemişti de. Hatta bir gün hastaneye ziyarete geldiğinde dedeme okuması için gazete almış, dedemi

ve beni mutlu etmişti. O gün o düşüncesiyle hayatımın güzel bir yerinde yerini garantilemişti resmen.

Ama bunu göz boyamak için değil, gerçekten vefakâr bir insan olduğu için yapmıştı.

Günümüzde böyle insanlara rastlamak her ne kadar imkânsız olsa da, böyle bir kadını tanıdığım için kendi kendime mutlu olmuştum.

Refakatçi olan teyzelerim dedemin yanında kalmalarından dolayı yıprandıklarını ve yorulduklarını fark edince bir, iki gün dedemin yanında ben kaldım. Dedemin yanında kaldığım bir pazar sabahında Cemre odaya ufak bir piknik sepetiyle girdi. Pazar günü görev yapan hemşireyi tanıdığı için bulunduğumuz kata piknik sepetini rahatça sokabilmiş, dedemle ikimize kahvaltılık bir şeyler getirmişti.

İlk pazar kahvaltımızı hastanenin onkoloji (kanser hastalarının tedavi gördüğü bölüm) katının bir odasında yapmıştık. Bu kahvaltıyı lüks bir mekânda veya başka bir yerde yapılan hiçbir pazar kahvaltısına değişmezdim. Değişemezdim. O gün mutluluğu içimde hissetmiştim. Ona ne kadar teşekkür etsem azdı. Ben bu mutluluğun altında kalamazdım. Kendimi ona borçlu hissettim ve bir sonraki hafta pazar sabahı gözlerimi açtığımda saat dokuzdu. Uyandıktan sonra kendi kendime dedim ki, "Hadi al bir demet papatya, git kapısına, al onu ve güzel bir pazar kahvaltısı yap." Saat daha fazla ilerlemeden üstümü değiştirip soluğu bir çiçekçide aldım. Ona güzel bir papatya demeti yaptırdım. Hayatımda ilk defa bir kadına papatya almıştım. Bunun heyecanıyla evinin yolunu tuttum. Evinin sokağına girdiğimde içimde tarif edemediğim bir mutluluk belirdi, karın boşluğumda kelebekler uçuştı. Evinin biraz gerisinde arabamı sağa çekip, elime telefonu alıp ona ilk önce mesaj yazdım, sonrasında da arayacaktım. Gözüm ilk önce yan koltuktaki papatyalara takıldı. Nedense tebessüm ettim. Ve sonra mesajda ona aynen şöyle yazdım:

“Cemal Süreya’nın da dediği gibi; mutluluğun kahvaltıyla ilgili olmalı. Hele ki insanın yanındaiken huzurlu hissettiğiyle yapılıyorsa... Hadi uyan, evinin önündeyim. Hazırlan da kahvaltı yapmaya gidelim.”

Mesajı yolladıktan sonra Cemre’yi aradım, açmadı. Yeniden aradım, yine açmadı. Yeniden, yeniden derken yaklaşık on defa aradım. Çıt çıkmadı. Yarım saat-kırk beş dakika arabanın içinde onun uyanmasını bekledim. Saat on bire doğru bir mesaj geldi. Mesaj Cemre’dendi:

“Ne oluyor ya?”

“Ne mi oluyor? Gerçekten yazdığım mesaja cevabın bu mu? Köy kahvaltısı yapmaya gideriz, mutlu olursun diye düşünmüştüm.”

“Üzgünüm ama gelemem.” diye cevap alınca ben elimde telefon, bir müddet öyle sessizce kalakaldım. Sonra bir papatyalara baktım, bir de telefona baktım. Nasıl bir tesadüftür ki tam da o sırada kısık sesle radyoda “En büyük hatayı sende yapmışım, o taş kalbinde ben aşk aramışım, değmezmiş sana.” diyordu Güllü...

Cemre’nin gelemeyeceğini söylediği mesajı, yerini sessizliğe bıraktı bir süre. Sonrasında ben de yalnızca “Peki.” diyebildim. Papatyaları da arka koltuğa koydum. Gerçekten çok kırılmıştım. Mutlu olur sanmışım, yanılmışım.

Hani böyle bazen mutlu etmek istediğimiz insanlar için bir şeyler yaparız, sonra hevesimiz kursağıımıza oturur, boğazda bir acı belirir ya, işte tam olarak bunu yaşamıştım o sabah. Kırıldığımı ve kızdığımı ona belli etmeden eve gidip uyudum. Uyanıldığımda akşam oluyordu. Telefona baktım, Cemre’den mesaj gelmişti ve mesajda şöyle yazıyordu:

“Kırılmadın, değil mi? Aklım sende kaldı. Keşke akşamdan bana haber verseydin, bende ona göre hazırlığımı yapardım. Yine de özür dilerim, telafi ederiz diye düşünüyorum.” Bende ona ku-

rıldığı hâlde kırılmadığını söyledim. İç sesim bana “Neden yalan söylüyorsun, sabah boğazında hissettiğin acıyı anlatsana ona.” der gibi baskı yapıyordu.

“Kırılmadım, yalnızca geçen hafta beni çok mutlu ettin, ben de sana sürpriz yapmak istemiştim. Bilerek haber vermedim, hava güzeldi, köy kahvaltısı ikimize de iyi gelirdi. Pijamalarla gelsen de olurdu. Ama sorun değil.” yazarak mesajı cevapladım.

“Ben, beni mutlu et diye veya karşılığı olsun diye yapmadım onu. Sadece içimden gelmişti. Kendini de borçlu hissetme.” diye cevap verdi. Ama aldığı papatyalar ona kırılmıştı.

II. Bölüm

*İyi ki varsın dediği insanları
kaybetmek de yoruyor insanı...*

Hani böyle hiçbir şey istemezsin; hiç kimseden, hiçbir şeyden beklentin olmaz; kimseyi umursamaz, yalnızca bir insanı arzular, yalnızca o insana sığınmak istersin ya, yalnızca o insanla konuştuğunda, yalnızca onun yanındayken kendini daha güçlü ve huzurlu hissedersin ya benimki de tam olarak böyleydi. Onun yanında kendimi önemli biri zannediyor, huzurlu ve güçlü hissediyordum.

Gün geçtikçe birbirimize iyice alıştık.

Şu an bulunduğum yerden arkama dönüp geçmişime, güvendiklerime, sevdiklerime, değer verdiklerime ve önemsediklerime şöyle bir baktım.

Hepsi çöptü. Hak etmedikleri hâlde kimlere neler vadetmişim, kimleri sevmişim, neler vermişim, neler yapmışım. "Bu kadar kısa bir sürede beni mutlu edebilen insan için neden yapmayayım?" diye sordum kendime. Hayatta keşke demekten nefret eden biri olmam da ona güvenmemde önemli bir rol oynuyordu."

En fazla bir kaybım daha olur ama artık mümkünse bir kaybım olmasa daha güzel olur." dedim kendi kendime. Çünkü insan kaybetmekten çok yorulmuştum ve bu yüzden insan kaybetmemek ve aynı acıları yaşamamak için hayatıma kimseyi almadım uzun bir süre.

Büyük yıkımlar yaşadığın, yarım bırakıldığın, acıyı iliklerine kadar yaşadığın için bunların aynısını yaşamamak adına kendini frenleyip hayatına insan dâhil etmiyorsun. Edemiyorsun, güvenemiyorsun, korkuyorsun. Ama biraz zaman geçiyor, yine de seviyorsun. Korksan da sevmekten mahrum kalamıyor, kendini yine de severken buluyorsun.

Acı da Tıpkı Armut Gibi Hep Dibine Düşüyor.

İkinci evliliği beş yıl devam eden annemle eşi boşanma kararı almıştı. Bu haberi aldığımda en çok küçük kardeşim Yiğit için üzülmüştüm. Bu üzüntü beni bir süre türbülansa soktu.

Yiğit'in yaşayacaklarının da benimkiyle aynı olmasını asla istemiyordum. Çünkü babasızlığın ne denli ağır ve acı olduğunu çok iyi biliyordum. Sırf benim yaşadıklarımı Yiğit de yaşamasın diye annemi ve eşini karşıma alıp konuştum. Ama boşa dil dökmüş oldum. Karar çoktan verilmiş, dava çoktan karşılıklı olarak açılmıştı. Çok sonradan öğrendim annemin aldatıldığını. Ve o adamı karşıma alıp, insan yerine koyup konuşmaya çalıştığım için kendimden nefret ettim. Ama bilemezdim ki... İnsanlar gerçekten o kadar düşmüş ki, o kadar iğrenç ki, bunu o an yine anladım. Annemle eşi boşanmış, Yiğit'in velayeti anneme verilmişti.

Yiğit hiçbir şeyden habersiz çocukluğunu yaşıyordu. Benim yanımda bırakın babam olmasını, bir ağabeyim bile yoktu. Ben de bir babanın yerini tutamazdım ama ağabeyi olarak elimden geldiği kadar tüm hayatı boyunca onun yanında olacağım ama keşke bu acıyı o yaşamış olmasaydı.

Bu acıyı tatmanı istemezdim ama yine de aramıza, eksik büyüyenler kervanına hoş geldin kardeşim...

Eksik büyümenin ne demek olduğunu yalnızca eksik büyüyen insan bilir, gerisi tıraş.

El bebek gül bebek büyüyen, aile sevgisiyle şımartılmışlar bilmez insanın gidecek kimsesinin olmamasını. Gecenin bir saatinde yatağın bir ucuna oturup yastığı ısırarak ağlamayı... Kendisini koruyacak bir babaya sahip olmamayı, acıyı daha fazla yaşamayı...

Bilmezler...

**Yarım kalmış kim varsa,
hepsine selam olsun...**

Cemre ile yaklaşık bir aya yakın görüşmedik. Aramızdaki bağ öyle bir hâl almıştı ki, geçen bu bir ayda birbirimizi daha çok özleyelim diye birbirimize fotoğraf bile atmamıştık. En ince detayımızı bile ziyan etmeden sevmeye başlamıştık anlayacağınız. Yalnızca ses tonlarımızla idare ettik. Bu da fazlasıyla özlemimizi arttırmıştı. Kendi evime döndüğümde Cemre beni Konyaaltı Sahili'ne çağırırdı. Sahilde bir bankta saatlerce oturup olanı biteni konuştuk. Birbirimizi gerçekten özlemiştik. Bu ikimizin de her hâlimden belliydi. Biz sanki bunca zaman karşılaşması ve birbirini tamamlaması gereken iki insandık. Bunca zaman en güzel duygularımızı saçma sapan, değmeyecek insanlarda heba etsek de, yine de birbirimizi sevmiştik. Buna o an hem ben hem o hem de oturduğumuz bank şahitti.

Hava soğumuştı, oturduğumuz yerin karşısındaki caddede Starbucks vardı. İkimize kahve almak için karşıya geçip Starbucks'a girdim. İki kahve aldım. Çalışan bana bardağın üstüne yazmak için isim sorduğunda kendi bardağıma "*bir ömür...*" Cemre'nin bardağına da "*aşka...*" yazdırdım.

Kahveleri alıp oturduğumuz banka, Cemre'nin yanına döndüm. Cemre bardağında yazanı gördüğünde bir de benim bardağıma ne yazıyor diye baktı. İkisini yan yana getirdiğinde **"bir ömür aşka..."** yazısını görünce çok mutlu oldu. İlk defa sımsıkı bana orada sarılmıştı.

Bir an gözleri doldu ve ağlamaklı gibi oldu. Nedenini sorduğumda "Hadi beni eve bırak." dedi. Arabaya bindiğimizde Cemre arabanın içindeki papatya kokusunu fark etti ve bana "Bu arabanın içi neden çiçek kokuyor?" diye sordu. Cemre'nin sorduğu ana dek arka koltukta kalan papatyaları ben de unutmuştum. Ve elimle uzanıp arka koltukta o sabahtan kalan kırılgan papatyaları alıp ona "Papatyalar öldüklerinde çok güzel kokar, o sabah kahvaltı için evine seni almaya geldiğimde bunları sana getirmiştım. Sen de onları gelmeyerek öldürdün. Ondan böyle kokuyor." diyerek sorusunu cevapladım. Üzülerek tepki verdi ve bana bir kere daha sarıldı. Cemre'yi eve bıraktım.

Mevsim kış, Cemre benim yüreğime düşmüştü. Konuşmalarımız sıklaşmıştı, neredeyse her gün telefonlaşıyor ve ilk fırsatta buluşuyorduk. Birbirimize çok alışmıştık. Antalya'nın aşk kokan her yerini ciğerlerimize çekiyorduk. Giysi alışverişimizi bile birlikte yapıyorduk. Ben huzurun dizlerine uzanmışım da sevdiğim şarkılar sırtımı tatlı tatlı kaşıyor gibiydi onunlayken. Bana hissettirdikleri bunlardı. Yalnız anlayamadığım ve bana garip gelen bir şey vardı, Cemre beni her seferinde Konyaaltı Sahili'ndeki oturduğumuz o banka çağırıyordu. Nedendir bilmem ama bu bana çok garip geliyordu. Bir süre bu konuyu pek irdelemedim.

Cemre ile gittiğimiz ilk sinema filmi *Ayla*'ydı. Gerçekten olağanüstü bir filmdi. Film sonuna kadar gözlerim dolu dolu ve kendimi ağlamamak için zor tutarak izledim. Filmin sonunda da dayanamayıp ağladım. Hatta filmde babanın kızına "Babalar

evlatları için mücadele eder, onlara verdikleri sözler için yaşarlar.” kısmında daha kötü oldum.

Her baba verdiği sözü yerine getiremiyor ne yazık ki. Onu geçtim, her baba evladının hayatında baba olarak bile kalamıyor. Bizim, bize verdiği sözlere sadık olup uğrumuza mücadele veren bir babamız olmadı. Aksine, babalarımızın bizim için mücadele etmesi gerekirken biz onların ardından bize bıraktıkları acılarla mücadele ettik. Bu acılar ve verdiğimiz mücadeleler bizi çok erken yaşta büyüttü. Cemre ile aynı acıdan muzdarip olduğumuz için film onu da etkilemişti. Babası olduğu hâlde onun varlığını hissedemeyenlerdendi Cemre. Varlık içinde yokluğu yaşayanlardandı. Bende de zaten hiçbir zaman baba diyebileceğim biri olmamıştı. En azından görevini ve sorumluluklarını yerine getirmese de Cemre'nin baba diyebileceği bir babası vardı. Neticede ikimiz de aynı acıların ortağıydık. Filmden çıktıktan sonra Cemre bana kahve ısmarladı. Birbirimize sırayla kahve ısmarlama olayı ilişkimizin geleneği hâline gelmişti. Bu sefer kahve bardaklarının üstüne o bir şeyler yazdırmıştı. Benim kahve bardağımın üstünde “*aynı acılara...*” yazıyordu.

Onunkine baktım, onda da “*birlikte...*” yazıyordu. O gün de kahvemizi aynı acılara içtik.

Galata'ya Seninle...

Galata'ya çıkmak için sıra beklemek de aşka dâhil...

Cemre'nin ısrarı üzerine Galata'ya çıkma kararı aldık. Uçakla da gidebilirdik ama birlikte uzun otobüs yolculuğu yapmak istediğimiz için aldık biletlerimizi, tuttuk İstanbul'un yolunu. Günöbirlik gidip, gittiğimiz günün akşamı Antalya'ya geri dönecektik. Yol bizi biraz yormuştu ama birbirimizi çok sevdiğimiz ve onun da, benim de Galata Kulesi'ne ilk defa birbirimizle çıkacağımız gerçeğı buna değerdı. Ki değdi de. Ya da ben öyle düşünüyorum, bilmiyorum. İstanbul otogarına indiğimiz günün sabahı, hastane odasında yaptığımız kahvaltı kadar güzel olmasa da Taksim'de kahvaltı yapmıştık. Galata'nın rivayetini bile bile Galata Kulesi'nin yolunu tuttuk. Galata'ya gitmek için attığımız her adımda içimde büyük bir heyecan ve hüznün beliriyor, beni strese sokuyordu. Galata Kulesi'ne daha önce hiç kimseyle çıkmamıştım. Cemre, Galata'ya birlikte çıkacağım ilk

kişi olacaktı. Günlerden cumartesiydi. Hafta sonu olduğundan insanlar Galata'ya çıkmak için uzun bir kuyruk oluşturmuştu.

Kuyruğa dâhil olduğumuzda gözüm birden Galata'nın altındaki çay bahçesine takıldı. Bir süre sonra o çay bahçesine takılan gözlerimi Cemre kendine çevirdi. Sonra Galata'ya çıktık. Bana biraz tuhaf ve soğuk davranıyordu. Galata'ya çıktığımızda yukarıdaki kafede çalışanlar Cemre'ye selam vermişlerdi. Garsonlardan bir ağabeyin Cemre'ye "Nasılsın? Toparlayabildin mi kendini?" diye sorduğunu fark ettim. Olup biteni anlamamıştım ama merakımı ona belli etmemiştim o an. Rivayetin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilemezdik ama biz yalnızca o anı yaşadık. Hava güneşliydi ve martılar Galata'nın tepesinde bize şarkılar söylüyordu. İnsanlar çoktan birbirine karışmışken, birbirleriyle yaşamadıkları hiçbir şey kalmamışken, özel kavramı yitirilmişken, biz birbirimize o gün Galata'ya çıkarak bir ilki yaşatmıştık. Galata'dan çıktığımızda Cemre, "Galata'nın altındaki çay bahçesine girip bir şeyler içelim." dedi. Bende hiçbir şey söyleyemedim. O an çok kötü olmuş, ona belli etmemiştim. Hayatımda yaşadığım çaresiz anlardan biri de Galata'dan çıkıp, Cemre ile o çay bahçesine oturmam olmuştu. Çünkü orası Zümra'yla ilk buluştuğumuz yerdi. "Başka bir yere oturalım." diyemedim. Sevdiğin bir insanla gittiğin bir yerin önünden geçtiğinde veya gittiğin o yere başkasıyla gittiğinde kalbinde oluşan o acı da hayatın bir oyunuydu bize...

Ben çay söylemiştim ama çayı içemeyip soğutmuştum.

Oradan çıktıktan bir süre sonra Galata sokaklarında salınarak Eminönü'ne indik ve balık-ekmek yedik. Dönüş saatimiz yaklaştığı için otogara geçtik. Yorucu bir dönüş yolculuğundan sonra ikimiz de dinlendik. Antalya'ya dönerken otobüste Cemre'nin Galata'daki gibi soğuk ve garip tavrı dikkatimden kaçmadı. Sanki zorla kolundan tutup götürmüşüm gibi davranıyordu. Bu durum beni epey bir rahatsız etti. Yine hiçbir şey demedim.

Bir şey olduğunda sürekli böyle sineye çekip, hiçbir şey olmamış gibi davranmamın nedeni ise karşımdaki insanın bir şeyleri ben dile getirmeden anlamasını ve görmesini sağlamak içindi. Fakat ben sustukça beni dilsiz zannedip daha çok tepeme çıktılar. Ben de baktım bu taktik işe yaramıyor, kim ne yapıyorsa yüzüne vurmaya karar verdim. Ve biliyor musunuz, gerçekten işe yarıyormuş. Rahatladığımı fark ettim. Sürekli içime atmak ve karşımdaki insanların bir şeylerin farkına varması için sessizce beklemek koca bir aptallıkmiş meğer, çok geç anladım.

Pek mümkün olacağını sanmıyorum ama yaptığı hataları ve bıraktığı acıları, siz söylemeden fark eden insanlarla kesişsin yolunuz...

III. Bölüm

*Her şeyim diye sevdiğin insanın hayatında
bir hiç olduğunu görmek de acıtır.*

Doktorlar evdekilere, “Bu adamla geçirebildiğiniz her günü kendinize kâr sayın.” diyerek dedemi hastaneden taburcu ettiler. Her kemoterapi seansı gelip çatığında hastane ile ev arasında mekik dokuduk. Cemre’nin babası da kemoterapi tedavisine devam ediyordu.

Yine o canımı sıkan Cemre’nin haftanın belirli günlerinde, belirli saatlerde ortadan kayboluşları artmaya başlamıştı. Çünkü o kaybolduğu belirli gün ve saatlerde ona asla ulaşamıyordum. Arıyordum, açmıyordu. Mesaj atıyordum, cevap vermiyordu. Sonrasında da beni hep geçiştiriyordu. Bu da benim içime iyice kurt düşürmüştü. Ben de hiç üşenmedim, sürekli kaybolduğu bir çarşamba gününün sabahında erkenden uyanıp, Cemre’nin evinin orada beni göremeyeceği bir yere saklandım ve onu takip etmek için evden çıkmasını sabırla ve dikkatle bekledim. Saat ikiye doğru evden çıktığını fark ettim. Onu gittiği yere kadar uzaktan takip ettim. Bir mezarlığa girdiğini gördüm. Başına gittiği mezara kadar onu arkasından dikkatlice takip ettim. Üzeri papatyalarla örtülmüş bir mezara yaklaştığını gördüm. Papatyaları gördüğümde kalbime mezarın üzerinde örtülü papatyaların sayısı kadar kurşun yemiş gibi oldum. Bu papatyalar benim Cemre’ye aldığım papatyalardı.

Kendime “Nasıl olur ya?” sorusunu sordum. Cemre’nin arkasındaki mezarın oraya saklanıp mezarla konuşmasını dinledim. Bu bir nevi intihardı.

Cemre ağlamaya başladı. Onun akan o gözyaşlarını gördüm ya, gidip gözyaşlarını silmek istedim ama içimdeki öfke ve acı daha ağır bastı. Cemre'nin ağlamasından daha önemli olan şey benim aptal yerine konulmamdı. Cemre'nin gözyaşları, yerini hıçkırığa bıraktı ve mezarla konuşmaya başladı.

*"Neden gittin be? Neden yarım bıraktın beni? Senin için sorun yok tabii, sen orada uyuyorsun, acıyı ben çekiyorum. Rü-yalarım kadar geliyorsun, ben sana dokunamıyorum. Bunun acısını kimseye izah edemiyorum. Kimseye anlatamıyorum. Seni unutamam ama senin olmadığın bir hayata çoktan alışmam gerekirken ben senin en ufak bir ayrıntısını bile unutamıyorum be adam. Nasıl sevmişim ben seni böyle? Hayatımda yoksun ama seni kendimde eksiltemiyorum. Onu sevmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Yanımda olmamayı bir an olsun asla düşünmeyen bir adamın bana aldığı papatyaları bana getirmelerin gibi sana getiriyorum. Ona yaptığım bu haksızlığın bedelini nasıl öderim bilmiyorum. Severim sandım, bu yarayı onunla kapattır-
rım sandım fakat daha çok acıya boğuldum. Ve galiba ben, beni çok güzel seven bir adamın ahını aldım. Sen gitmesen bunların hiçbirisi olmayacaktı, ben de gidip kimseyi sevmeye çalışmayacaktım. Sana bundan dolayı biraz da kırgınım. Ama rahat uyu, sana olan sevgime nereye gidersem gideyim, kiminle olursam olayım daima sahip çıkacağım..."*

Cemre bu konuşmayı mezarla hıçkırarak yaparken gözyaşla-rım yanaklarımdan süzülüp gitti. Beni gördü. Göz göze geldik. Şaşkındı. Hiç beklemediği bir yerde göz göze gelmiştik. Kondu-ğu daldan tam havalanacakken avcıya yakalanan zarif bir serçe kadar şaşkın ve çaresizdi. Biraz da mahcup... Sustuk. Ağaçlar sustu. Mezar taşları sustu. Papatyalar sustu. En çok ben sustum. Sanki tüm hücrelerim konuşmamaya yemin etmişçesine sus-tum. Bir papatyalara bir de ona baktım; sonra onları orada baş başa bırakıp suskun, hayal kırıklığına uğramış ve sevdiğine piş-

man olmuş bir şekilde eve geldim. Yağmurlu bir çarşamba günü tanıyıp sevdiğim insandan, bir çarşamba günü vazgeçtim...

"Ben bunu hak edecek ne yaptım?" diye sordum kendime ve kendimi oturduğum yerde ağlarken buldum. Telefonum çaldı. Arayan oydu. Açtım ama ses vermedim. O başladı konuşmaya ağlayarak:

"Ben ona da, sana da, bana da, aşka da haksızlık ettim. Bir daha karşına asla çıkmayacağım." dedi. Benden bir şeyler söylememi bekledi. Ben susmaya devam edince kapattı telefonu.

"Gitme." diyemedim. İçimde bir yerler yıkılıp dökülürken gitme demeyi istemedim.

Şu an bana İzmir'den gönderdiği maili okuyorum. Babasının tedavisine halasının ısrarından dolayı İzmir'de devam edeceklermiş, acilen İzmir'e gitmişler. İmkânlar orada daha iyiymiş, halası öyle demiş. Ayrıca sözlenmiş. Yangından mal kaçırır gibi, benimle yaşadıklarını çabucak unutmak ister gibi sözlenmiş. Üç de fotoğraf vardı maile iliştilmiş. Ölen sevgilisinin, benim ve sözlüsünün... Bir şeylere açıklık getirmek için gönderdiğini düşündüğüm üç fotoğraf... Belki de beni anla diyerek gönderilmiş üç fotoğraf... Belki de iç hesaplaşmasının faturasını bana kestiği üç fotoğraf... Benim de sözlüsünün de ölen sevgilisine benzediğimizi bas bas bağırان üç fotoğraf...

Yine de sevmenin bedelini yine tek başıma en ağır şekilde ödeyecektim. Ve yeniden anladım ki bizim hikâyemizde mutlu sona gerçekten yer yoktu.

Yanımda olduğunu hissedince gerçekten sevildim sandım. Meğer bir ölüyle aldatılmışım. Aptal yerine konulmuşum. Yara bandı olarak kullanılmışım. İnsan demeye dilim varmıyor ama eski sevgilisini unutamamış bir insanı sevmişim. Yanlış insana güvenmişim. Oysa ne kadar da haklıymış Emre Aydın, "Biliyorum aslında, kimse gerçekten sevmez kimseyi." derken...

Şimdi anlıyorum beni özümden ayırıp başka bir kalıba sokma çabalarını. Şimdi anlıyorum beni değiştirme çalışmalarını. Şimdi anlıyorum beni Konyaaltı Sahili'nde neden hep aynı banka çağırıldığını. Şimdi anlıyorum Galata'ya beni neden çıkardığını. Sen ölen bir insanı benimle yaşatmaya çalışacak ve bana bu kötülüğü yapacak kadar acımasızmışsın.

Ben seni çıkarsız, karşılıksız, kaygısız ve ön yargısız sevdim. Ben seni her şeye rağmen bütün bu kirliliğin içinde yine de temiz sevdim. Ölen birini yaşatmaya çalışıp, yaşayan bir insanı öldürdün sen. Sen beni diri diri toprağa gömdün be. Benimleyken onu her gün yaşatmış, beni yaşarken öldürmüşsün. Ben bu kötülüğü hak edecek ne yaptım sana? Bu soruların cevabı, sana koşulsuz şartsız inanmışlığım. Ben sana inandım. Ama hayatımın saçma hatalarından birini de sana inanarak ve seni severek yapmışım. Her şeye rağmen sevmeme değersin sanmıştım, yanlışmışım. Kendimi göz göre göre ateşe atmışım. Aptalım. Benim gözümün içine baka baka benim ahımı aldın ya, senin de alınsın ahın.

Sana son sözüm: Yaşattığını yaşamadan ölme...

Galata Kulesi'nden Özür Dilerim.

Eski sevgilisiyle gittiği her yere benimle gitmiş, beni de başkalarını sevdiği cümlelerle sevmiş olan bir kadını sevmişim. İnsanları yara bandı olarak gören bir insana güvenmişim. Değmezmiş, bilememişim.

Ben tam bir Galata Kulesi âşığıydım. Ta ki Cemre'nin ölen eski sevgilisiyle Galata'da tanıştığını ve birlikte Galata'ya çıktıklarını öğrenene dek...

Bu gerçeği duyduğumda Galata'dan nefret ettim. Uzun bir süre de ne adını ağzıma aldım ne de olduğu sokağa girdim. Ama bir süre sonra fark ettim ki o buna değmiyor. Âşığı olduğum Galata Kulesi'ne sırt çevirmeme değmiyor. Çünkü o bunu hak etmeyen ve buna değmeyen birisiydi. Değmeyecek bir insan yüzünden kendisinden bir anlık sinirle nefret ettiğimi düşündüğüm için Galata Kulesi'nden özür dilerim.

**Galata'ya âşık olunmaz,
Galata zaten âşktır.**

**Sadakatin
ne olduğunu bilmeyenlere
sevmek yasaklansın.**

Seven İnsanın Bahanesi Olmaz.

Bir insanın içinde seni sevmeye dair en ufak bile bir istek varsa senin fincanı tutuşuna bile âşık olabilir. Diş kovuğunu dahi doldurmayacak bahaneler üretip sevmekten kaçması o insanın duygularının tükenmiş olduğunun göstergesidir. Gerek mesafeleri sorun ederek, gerek düşünceleri sorun ederek sevmekten ve seninle olmaktan kaçan insan için kılını bile kıpırdatma. Kendini de yorma. Çünkü bu tip bir insandan sana ne aşk olur ne yâr olur. Olsa olsa acı olur, yara olur. Sevmek isteyen, seninle olmak isteyen gerçekten istediği takdirde önünde hiçbir şey duramaz. Seni yürekten isteyen zaten sensiz yapamaz. Boşuna uğraşma, sevmek yerine bahanelere takılan insanların kalbi aşka uğramaz.

**Kendini yorma,
kalbi olmayan aşktan anlamaz.**

Mesafeyi Aşka Engel Gören İnsanın Sevgisinden Hayır Gelmez.

Bana mesafeleri bahane etme, eşi öleli yıllar geçmesine rağmen hâlâ eşini seven ve sadık kalan insanlar var. Ölen bir insanı hâlâ ilk günkü gibi kalbinde yaşatan insanlar var. Asıl mesafe senin kalbinde. Asıl mesafe sensin. Bana nefes kadar yakınken, uzak olmayı tercih edensin. Mutlu olmayalım diye, biz olmayalım diye elinden geleni ardına koymayansın.

Senin mesafe dediğin şey bir kâğıt parçasıydı ve her şey yalnızca bir bilete bakardı, her şey bir bilet kadar yakındı. Ama sen bunu öyle bir devlet meselesi hâline getirdin ki, mesafeleri öne sürüp, bunu kendine bahane edindin. Bunları yapmana rağmen ben bütün biletlerimi sana aldım. Sana gelen yollar için aldım. Olmayan biz için aldım. Beni sevmeyen sen için aldım. Ben dışında her şeyle, herkesle ilgilenen ama beni daima görmezden gelen sen için aldım. Sana geldiğim her adımda canımı çok yakıtım. Sevmek de tam olarak buydu, canım yansa da bir an olsun asla geri adım atmadım.

**Bir insan kalbi durunca ölmez,
kalpte öldürülünce ölür.**

Ben, Hep Sana.

*Benim içimdeki sana ait sevginin güzelliğiyle,
senin o sevgiyi hissedemeyişinin çirkinliği ölümüne kapışır.*

“Azla yetinmeyen çoğu bulamaz.” demişler fakat ben az denilecek kadar bile olmayan senin olmayışınla yetindim.

Sen benim yaptıklarımı sadece arkana yaslanıp hiçbir tepki vermeden izledin. Nasıl bir vicdanın varsa senin için acıdan tükenip gittiğimi gördüğün hâlde hiçbir şey hissetmedin. Çünkü taşlaşmış kalbin. Sen bende her şey iken ben sende koca bir hiçtim. Belki sırf bu yüzden beni sevmedin. Bilmelisin ki ben, beni sevmesi için kimseye böyle çaba sarf etmedim.

Kimseye duyduğum sevgiye bu denli büyük emek vermedim. “O buna değer.” dedim, yanılmışım. Değmezmişsin. Seni öylesine güzel sevmişim ki, tüm bunlara rağmen ben sende ne kadar hiçsem, beni sevmemene rağmen sen de bende bir o kadar her şeydin. Ben sende hiç yokken sen içimde zerre eksilmeyendin. Ben senin en güzel seveninim, sen beni en acımasız ama bir o kadar güzel sevmeyensin. Seni sevmeye başladığım her noktada

bitirildim. Senin tarafından hiçe sayıldım. Sensizdim, kimsesizdim. Çaresizdim.

Ama yine de sevenindim. Bu acıyı her gün iliklerime kadar hissediyor olsam da vazgeçmedim. Ben hep sana geldim. Benim olmayan sana. Kendisinde hiç olmadığım ve bende bitmek tükenmek bilmeyen sana. Varlığımın kendisini uzaktan yakından alakadar etmeyen sana. Seviyor olmamla ilgilenmeyen sana. Hep sana. Hep acıya. Ve aşka...

**Çıkamaz olacağını bilsem,
yine de sokağına girecek kadar sevdalıydım ben sana.
Beni unut, bunu unutma.**

Baba Sevgisi Görmeyenlere...

Baba sevgisi nedir bilmeyen, hissetmeyen, en çok da bayramlarda, doğum günlerinde ve özel günlerde böyle bir sevgiden mahrum kalan bir insanı hiçbir şeyin yokluğuyla korkutamazsınız. Yarım kalmışlığın, terk edilmişliğin ve acının en dibini görmüştür çünkü. Geriye kalan hiçbir şeyin yokluğu koymaz o insana. Alışması güç bir acıya alışmıştır. Neyle korkutabilirsin ki o insanı? Neyin yokluğuyla sınıyabilirsin? Yokluğun ne demek olduğunu çok iyi bilir o. Ben de bu acının bir parçası olduğum için çok iyi biliyorum bu acının ne demek olduğunu. Değer verdiğim insanlar oldu, sevdiğim insanlar oldu. Verdiğim değer karşılığını alamadığımda veya sevilmediğimi hissettiğimde buna hiçbir zaman şaşırmadım. Acının kökü belli olduğu için beni bu tip kırılmalar fazla yıldırmadı. Zaten bizi babamız yarım bırakmış, başkalarının tamamlayacağını beklemek de gülünç olurdu diye geçiştirdim bu durumu her zaman. Güçlüdür baba sevgisi görmeden büyüyen bir insan. Hiçbir acının baskısı yıldıramaz onu. O sevgisizlik, o yarım bırakılmışlık bilenip çok sağlam bir kalkan olmuştur o insana. Hiçbir şekilde hiçbir şeyin yokluğu koymaz ona.

Ve sahiplenme duygusunu en güzel o insanlarda görebilirsiniz. Çünkü sahiplenildiklerini hissetmedikleri için, bu duygunun eksikliğini çok iyi bildikleri için sevdikleri insanlara sımsıkı sarılır, onları çok güzel sahiplenirler. Baba sevgisi görmeden büyüyen insanın kalbi sevgi ve merhamet açısından oldukça zengindir. Baba sevgisinden mahrum kalmış bir insanın kalbi, sevgi yokluğunun ne olduğunu çok iyi bildiği için güzel sever sevdiği insanı.

Sık rastlarsınız bu insanlara. Çünkü evladına yıkımı yaşatan, hayal kırıklığı ve acı olan baba sayısı oldukça fazla.

**Beni babam yarım bırakmışken
sen mi toplayacaksın?
Boş versene.**

Mutlu Sonlar Uzak Bize.

Kimsenin mutluluğunda gözümüz yok. Kimsenin çok sevildiğine de imrenmiyoruz. Biz artık yalnızlıkla bütünleştik. Zamanında çok sevdik. Birilerini çok önemsedik. Tüm bunlara rağmen ne sevdik ne de kimsenin hayatında kaybetmekten korktuğu o insan olabildik. Biz yalnızca çok sevdiğimiz insanlar tarafından hiçe sayılanlardık. Ve en çok kaybedenlerdik. Bu noktadan sonra da mutlu olmak için pek de bir çaba sarf etmedik. Bize mutlu sonlar uzak. Çok uzak... Ve artık iki adım atamayacak kadar tükendik. Sevilenler, aşkda sevişenler, aşkı ve gerçek sevgiyi iliklerine kadar hissedenler bu mutluluğun keyfini çıkarmaya devam etsinler. Gerisi bize dokunmasın. Hiçbirinizin yalan sevgisinden dahi fayda yok, bari zararınız olmasın.

**Güven duygumu yitirmemde
güvendiklerimin payı oldukça fazla.**

Sevilmiyorsan Sevme.

Çok sevmiş fakat hiç sevilmemiş olabilirsin. Çok değer verip kendini yeryüzünün en değersiz varlığı hissetmiş olabilirsin. Yarım bırakılmış da olabilirsin. Tüm bunları yaşamış olmanı anlıyorum. Fakat bütün bu acıları yaşamış olmanın bedelini karşına çıkan güzel kalpli insanlara ödetemezsin, sende beni anla. Daha önce aldatıldın diye bunun faturasını tüm insanlığa kesemezsin. Hayatını yerle bir edip sonra da çekip giden bir karaktersizin yaptıkları yüzünden, yüzünde papatyalar açtıracak insanı hiçe sayamazsın. Sonra sormazlar mı insana, sana hayal kırıklığı yaşatan insanlardan ne farkın var diye? Aynı acıları yeniden yaşayacağına dair endişe duyabilirsin ama her insanı aynı göremezsin. İncinebilirsin fakat incitemezsin. Eğer incindiğin için incitirsen sana bu acıları yaşatanlardan bir farkın kalmayacak, incitme. Kırıldın mı? Kırmayacaksın. İncindin mi? İncitmeyeceksin. Sevilmedin mi? Sevmeyeceksin. Öyle kolay olmuyor o işler deme, bal gibi oluyor. Sevilmediğin, değer görmediğin yerde kalmayacaksın. Unutuldun mu? Seni unutana Alzheimer olacaksın. Seni görmezden gelene kör, duymazdan gelene dilsiz olacaksın.

**Aşk acının yaşanmasını talep eder,
değiyorsa dibine kadar yaşayacaksın.**

Gideceksen Gelme.

Bak, çok duygusal bir insanım ben. Balık burcu değilim ama benimle çok güzel ilgilenip sonra bir anda elini eteğini benden çekersen oturur çocuk gibi ağlarım. Seviyorum deyip bana sevdiğini hissettirmezsən geceleri uyuyamam. Ben kimsenin duygularıyla asla oynayamam. Kimsenin ahını hiç alamam. Gitmek için geleceksen gelme, gidersen dayanamam. Ne de olsa iki gün sonra unuttur diye düşünme, sana alışırsam unutamam. Etrafına bir bak. Şu sıradanlığa bir bak. Herkes gitmek için giriyor birbirinin hayatına. Sen gitme. Gideceksen de gelme. Herkesleşme. Kendini bende eksiltme. Beni sevdiğini söyleyip iki gün sonra ortadan kaybolacaksan sen beni böyle sevmeye. Ben böyle, iyiyim kendimle.

**Gitmek için geleceksen zahmet etme.
Böylesine yer yok kalbimde.**

Bittik

Beni neden sevmediğin konusunu irdelemiyorum artık. Beni sevmediğin gerçeğinin üstüne gidemeyecek kadar yorgunum çünkü. Fark ettiysen sana sevdiğimi de söylemiyorum uzun zamandır. Artık her şeyden o kadar yorulduğum ki, hiçbir şeyi düzeltmek için çabalayamıyorum bile. Çabalasam da bir şeylerin değişmeyeceğini çok iyi biliyorum. Hiç kimsenin en ufak bir çabama değmediğini görebiliyorum. Sana gelince, seni böylesine güzel sevmiş olmam herkesi böyle sevdiğim düşüncesini getirmesin aklına. Bu sevgi sadece sana özeldi. Sonrasında da senin tarafından hiçe sayıldı. Bilmeni isterim; ben herkesi hayatına kolayca alan o insanlardan değilim. Fakat seni çok masum sevdim. Yeni doğan bir bebeğin kokusu kadar günahsız ve temiz, ilk kez suya inmiş bir teknenin sığınmak istediği bir liman kadar çaresiz ve kaygılı... Fakat bunların bir önemi yok artık. Önemli olan tek şey artık bu söylediklerimin ve bize dair ne varsa hiçbirinin bir öneminin kalmadığı. Öyle bir soldurdun ki yüreğimde sana açan papatyalara, hiçbir gelişin yeşertemez artık onları.

Aşk bize uğramaz artık.

**Çünkü biz üstüne beton dökülen toprağın altında kalan,
asla açamayacak olan iki papatya tohumuyuz.**

Sen Karaktersizliğin Vücut Bulmuş Hâlisin.

11 Kasım Cumartesi günü İstanbul Tüyap Kitap Fuarı'nda düzenlediğim imza gününe gelen okurların kitaplarını imzalarlarken, sıra olmuş okurların arasında gözüm direkt ona takıldı. Yüzlerce insanın arasından o an seçebilmişim onu. Olduğum yerde kalakaldım. Gördüğüm Zümra'ydı. Acaba bana mı öyle geldi yoksa gerçekten o mu diye defalarca aynı yere baktım. Ve evet, gördüğüm tam olarak oydu. Saçlarını küt kestirmiş olmasına rağmen onu fark edebilmişim. Kimseye bir şey de diyemedim. O anki şaşkınlığımı ve acımı kimseye belli etmeden, kimseye bir şey söylemeden, bir şey olmamış gibi devam ettim. O bana biraz daha yaklaştığında içimdeki şaşkınlık ve heyecan tavan yaptı. Öyle bir çaresizlikti ki bu, tarif edilemeyecek kadar eşsiz ve zordu. Bana biraz daha yaklaştığında yanında başka bir erkek olduğunu gördüm. Sonra bir Zümra'ya baktım, bir de yanındaki erkeğe. Belli ki sevgiliydiler.

Fakat yanındaki adamın tavırları ve hareketleri her şeyden habersiz olduğunu gösteriyordu. O an iç sesimin "Bu kadar kötü olamazsın!" haykırışlarını duyabiliyordum. O gün Zümra'nın sırada olmasına ayrı, başka bir adamla benim yanıma gelmesine ayrı şaşırmıştım. Üstelik boynunda da aynı şal vardı. Belli ki bunu bilerek yapmıştı. Sıra onlara geldiğinde elim ayağım boşandı.

Bana doğru yaklaştılar. Dikkatimi çeken ilk şey kokusunun değiştiği oldu. "Ee, bize de verecek papatyan vardır herhâlde." dedi tebessüm ederek alaycı bir yüz ifadesiyle. Ben de "Bizde

papatyalar hak edene verilir.” dedim masanın üstündeki papatyalara bakarak. *Bana Seni Seviyorum Deme Evlen Benimle* kitabını önüme koydu ve “Zümra’dan Can’a aşkla...” diye imzalar mısın dedi? Ben o an bir kitaba, bir Zümra’ya bir de Can’ın yüzüne baktım. Maalesef imzalamak zorunda kaldım. Hiçbir şey söyleyememiştim. Kitabını imzaladıktan sonra masanın üstünde duran papatyalardan iki tane aldı ve birini gülerek Can’a verdi. Ben de onlar gittikten sonra oradaki kalabalıktan bir, iki dakika müsaade isteyerek lavaboya attım kendimi. Tuvaletin kapısını kapatıp kilitledikten sonra nefesim kesilene kadar ağladım. Kimse duymasın diye de kendimi tutarak ağladım. Benim canımı böylesine yakıp, böylesine acıtıp, başka bir cana hayat verecek kadar acımasız bir insan için o gün öyle bir çaresiz hissettim ki kendimi. Sonra elimi yüzümü yıkayıp hiçbir şey olmamış gibi o günü tamamladım. Beni acıtmak için, kırmak için ve dağıtmak için elinden geleni yaptı o gün. Onca zaman sonra benim karşıma böyle çıkmasına anlam veremedim. Zümra’yı sevdiğim zamanlar Meriç’e benim yerimi aldığı için kızıyordum. Fakat şimdi anlıyorum ki, ona da boşuna kızmışım. Karaktersizlik bu kızın kanında vardı. Şimdiki sevgilisini de kullanacaktı ve yanındakinin hiçbir şeyden haberi yoktu.

Bazı insanlar vardır bilirsiniz, insanların duygularıyla oynamaktan, onları kırmaktan, parçalamaktan ve dağıtmaktan beslenirler. Yaktığı her canın acımasından, yıktığı her hayalin yıkılmasından zevk alırlar. İşte o insanlardan biri de Zümra’ydı. Onu tanıdığım güne lanet ettirdi.

Ama Allah büyük, görüyor benim bu yaşadıklarımı. Aldığı ahlar kadar alsınlar onun da ahını.

Kendin gibilere düşmen dileğiyle.

Ölümü Hiç Sevemedim Ben.

Hepimiz bir gün ölümü tadacağız fakat bu ölümü bir türlü sevemedim ben. İnsanı sevdiklerinden alıp götüren, koparan ve öylece derin bir sessizlik oluşturan ölümü hiç sevemedim. En çok da ölen çocukların ölümünü sevemedim. Henüz daha çocukluğunu yaşayamamış, bayramda komşunun kapısını çalıp şeker dahi toplayamamış, sınıfın tahtasında "Ali ata bak." cümlesini bir kere bile okuyamamış çocuklara uğrayan ölümü hiç sevemedim. En çok da suçu günahı olmayan masum insanları alıp götüren ölümü sevemedim.

Ve en çok bize Allah'ın emaneti olan kadınlara uğrayan o canice ölümleri sevemedim.

Çocukluğuna bir parmak banıp çocukluğun nasıl bir tadı olduğunu asla bilemeyen çocuklara uğrayan ölümleri sevemedim.

Hayatta olmasına rağmen benim için yaşayan bir ölüden farkı olmayan, baba bile diyemediğim bir adamın bizi bırakıp gitmesini sevemedim. Baba dediği adamın sevgisini bir gün olsun hissedemeyen insanların yaşadığı travmaları sevemedim. Sokakta tir tir titreyen hayvanların üşümesini sevemedim. Komşusu açken kendisi tok yatanları sevemedim. Paylaşmayanı sevemedim. Aslına bakarsanız ben birçok şeyi sevemedim. Hayat hariç. Hayatı ve hayata dair her şeyi paylaşmayı bilen hariç.

Hayat kısa, kuşlar da uçuyorken sev beni...

Bazı Vazgeçişler Caresizlikten Doğar.

En çok da sana ihtiyacım olduğu zamanlarda başkalarının yaralarını sardığın için affetmeyeceğim seni. Biliyorsun, parmağına kıymık batsa benim canım yanardı. Acın acım, mutluluğun mutluluğumdur. Ama artık ben çok yoruldum. En çok da ne yordu beni biliyor musun? Sana yüklediğim her anlamın beni öldüresiye ezmesi... Sana yüklediğim her anlamın altında kaldığım zamanlarda bana bir kere bile olsun ellerini uzatmayışın... En çok sende dinlenmem gerekirken, en çok sende yorulmam... Mutluluğu ve huzuru en çok sende yaşamam gerekirken en ağır acıları sende tatmalarım... Beni sana dair her şey çok yordu diyeyim, gerisini sen anla. Sana duyduğum sevgime olan zaafımı çok iyi kullandın, bizi yarım bırakıp başkalarıyla tamamlandın. Yaşa bunun vicdan azabıyla. Fazlasıyla yeter bu acı sana. Eyvallah...

**Kirpiklerine kadar sahiplenmiştim.
Kendisi için kılını bile kıpırdatmayana gitti.**

Yalnızlığına Sarıl.

Kimin kalbi kim için atıyor, belli değil. Böyle bir zamanın içinde sıkışıp kaldık. Sanki herkes böyle en güzel duygularını birilerinde harcamış da bana hiçbir şey kalmamış gibi hissediyorum. "Büyük lokma ye, büyük konuşma." derler ya hani, valla ben ne büyük lokma yerim ne de büyük konuşurum. Fakat ben hiçbir şekilde sevilleceğimi zannetmiyorum artık. İnsanlar sevginin, güvenin, sadakatin, dürüstlüğün ve en önemlisi vicdanın hepsini tüketmiş çünkü. Herkes birbirini yaralıyor, aldatıyor, yarım bırakıyor. Böylesine bir zaman diliminde yalnızlığa karışmak en doğrusu sanırım. Diğer basit insanlar gibi her su verene çiçek olmak yerine ya da her su uzatandan medet umacağıma, susuz kalıp kurumayı tercih ederim daha iyi.

**Her su uzatana çiçek olacağıma,
yalnızlıktan kurur giderim daha iyi.**

Körsünüz.

Zaten nerede bir kalpsiz, bir duygusuz, sevginize sahip çıkmayacak, aksine siz sevdikçe sizi daha çok ortada bırakacak insan varsa onları seversiniz siz. Kalın kafalı insanlar için ince düşünmekten, kalbi olan ve güzel seven insanları görmez gözünüz. Çünkü siz gerçek seveni göremeyecek kadar körsünüz.

Sizin sevginizi hiçe sayan insanlar yüzünden, güzel seven insanları yok edersiniz. O hiçe saydığınız insanlara bir de kendiniz çok güvenilirmişsiniz gibi "Ben kimseye güvenmiyorum." dersiniz. Bu sırada da sevdiğiniz kalpsiz insanların sizi bilmem kaçınıcı kez aldattığını bilmenize rağmen yine de affeder, yeniden güvenirsiniz. Sizi güzel sevecek o insanlara izin verseydiniz onlar sizi öyle güzel severdi ki, işte bunu göremediniz. Görmek istemediniz. Aldatanı defalarca affettiniz. Güzel seveni yok ettiniz. Sizi güzel sevip, sevginize sahip çıkacak insanları göremeyecek kadar kör, o insanların duygularını hiçe sayabilecek kadar kalpsizsiniz.

**Temiz kalpleri yalan sevgilerinizle kirlettiniz.
Şimdi temiz kalp arıyorsunuz, bekleyin bulursunuz.**

Yanlış insanlar yüzünden
üzdüğünüz doğru insanların
ahı da bir ömür
yakanızı bırakmasın.

Özür Dileyeceğin Şeyler Yapacağına, Bana Sarılmak için Çabala.

Özür dilemeniz kırdığınız kalbi onarmaya yetmiyor. Özür dilemenin erdem olduğunu düşünerek insanları iki adım atamayacak konuma getirmeyin. Özür dilemek marifet değil. Bir insanı kırdıktan sonra dilediğiniz özrün erdem olduğunu dile getirmek hiç değil.

Önemli olan kırıp özür dilemek zaten değil. En önemlisi ne biliyor musunuz? İnsanın kendisini özür dileycek konuma düşürmemesi. Tamam, her insan hata yapar, kabul. Fakat siz elinizdeki bardağı bilerek yere bırakıyor, sonra da çatlayan o bardaktan su içmeye çalışıyorsunuz. Sonra da bardaktan özür diliyorsunuz. Kırdıktan sonra dilediğiniz özrün hiçbir anlamı kalmıyor. Ben kırılmaya alıştım. Size garip gelebilir ama benim canım kırılınca değil, en çok bir insan benden özür dilediği zaman acıyor. İnsanları kırıp hiçbir şey yokmuş gibi gelişigüzel özür dilemek karşınızdaki insanın yaralı kalbine altından iğne iplik olsa bile fayda etmiyor.

**Benden özür dileme,
kendini benden özür dileycek konuma düşürme.
Bu yeter ikimize de.**

Ben Yine Sana Bakacağım.

Boşuna nefesini tüketme, kendimi çok iyi tanıyorum ben. Laf anlatamam bu çocuk kalbime. Çok yaramazdır, bilirsin. Sen yine de her şeye rağmen sevilirsin.

Boşuna nefesini tüketme, senden uzaklaşmak için attığım her adım, beni senin karşına çıkaracak. Kalbim kan pompalamak dışında bir sana çarpacak.

Boşuna nefesini tüketme, sana ve ikimize dair olan her şeyi unutmak için sarf ettiğim her çaba beni senin hayatının tam göbeğine bırakacak.

Açtığın yaraları sarmak için elini uzatan herkes canımı biraz daha acıtacak.

Olsun, bütün bunlar her fırsatta kalbimde bitirmeye çalıştığın seni bende sonlandırmayacak. Kırılmış ve onarılmamış duygularımı onarmaya çalışanlar daha da kıracak. Daha çok yoracak. Fakat ben seni yine de unutmayacağım. Unutamayaca-

Miraç Çağrı Aktaş

ğım. Çünkü aşk, unutamamaktır bir bakıma. Acı iliklere kadar hissedilse de sahip çıkmaktır kalpteki aşka.

Yapmadığın şey kalmadı kendini unutturmak adına. Fakat tüm çaban boşa. Ben sana nasıl rastlıyorsam girdiğim her sokakta, sen de içinde bulacaksın kendini bitirmeye çalıştığın bu aşkta. Sen gel dinle beni, boşuna nefesini tüketme. Beni de düşünme. Bakarım ben kalbimin bir çaresine. Senin sevginle doğmadım, ölmem sensizlikle. Sen kendini bende öldürmeye çalışsan da, yaşatır benim kalbim ikimizi de.

**“Kendine iyi bak.” falan deme bana.
Biliyorsun, kendimden çok yine sana bakacağım aşkla.**

İnsan Korkuyor.

Sevilmek istiyor insan. Sevilmek istiyor istemesine de, aynı acıları yaşamaktan da bir o kadar korkuyor. “Yine aynı olursa?” diyor, “Ya bu da diğerleri gibiye?” diyor, “Ben yine ne yapar ne eder güvenirim de, ya güvenim bu sefer de boşa çıkarsa?” diyor. Sevip sevilmemekten, kendisini sevdiği için pişman olduğu o günlerin içinde bulmaktan korkuyor. Hiçe sayılmaktan, yarım kalmaktan korkuyor. Ama bu korkunun insana hissettirdiği kaygıyı bir Allah'ın kulu anlamıyor. Herkes ilk başta şöyle severim, böyle severim edalarıyla geliyor. Sonra bir bakıyorsun, iki gün sonra ortadan kayboluyor. En kötüsü de bir daha kimseyi sevmememiz gerektiğini, elimizde avucumuzda ne varsa önüne döktüklerimiz öğretiyor. Güvendiklerimiz de her zamanki gibi yanıltmıyor. İnsan en çok dinlenmek istediğinde yoruluyor da, duyguları en çok bu yıpratıyor.

Çok sevince can acıyor.

Sevilen de bundan besleniyor.

Yalnızca Bir İnsana Çarpsın Kalbiniz.

Hayatında biri varken gözü doymayan, dışarıya bir türlü kör olamayan, doyumsuz ve gözü daima dışarıda olan insanlardan tiksindiğim kadar hiçbir şeyden tiksınmedim ben bu hayatta. Bunun ayrımını sadece erkek ya da kadın olarak yapmıyorum. Bu bir karakter meselesi. Hayatında seviyorum dediği bir insan varken gözü dışarıda olan insanın sevgisinden ne kadar hayır gelir ki zaten?

Oysa ben seviyorum dediğim insana ait kalabilmenin ve onun da bana aidiğini her gün hissedebiliyor olmanın verdiği hazzı ve mutluluğu dışarıdaki hiç kimseye, hiçbir şeye değişmem. Bu devirde yalnızca bir insana ait kalabilmenin de güzel bir sanat olduğunu düşünüyorum. Fakat her insan sanatçı olmuyor ne yazık ki. Her insan sevdiğine ait kalamıyor. Sevdiğinde kalamıyor. Ya yarım bırakıyor ya aldatıyor ya seviyorum dediği insanın ahını alıyor. Ya da hem seviyorum diyor hem de gözü dışarıda oluyor. Dışarıya kör olup yalnızca size odaklanan, dışarıdaki onca sese sağır olup sadece ve sadece sizin sesinizi duyan yani kısacası sadakatin hakkını veren insanlarla karşılaşmanız dileğiyle.

**Sevmek sanatsa,
sen kalbimin en güzel eserisin.**

Kalbin yemini,
yeniden sevene kadardır.

Peki Ya Kalbimin Yalandan Sevmelere Tokluğu?

Ben seni sensiz de severim. Hatta bıraksana, ben seni sensiz seveyim.

Ve hatta sen de beni sevme. Şimdi beni sevdiğini iki gün sonra başıma kakarsın. Beni sevdiğinin yükünü omuzlarıma yıkarsın. Yıktığın yetmezmiş gibi beni oracıkta öylece ortada bırakırsın. Bırak ben sana olan sevgimle sensiz de mutlu olurum. Sen beni seninle çok acıtırısın, bırak ben öyle uzaktan uzağa seni izleyeyim. Göz kapaklarımı açtığım her gün, sana olan içimdeki bu sevgiyi tazeleyeyim. Bana bir gün olsun gelme, ben sana olan bu sevgimi hayatımda olmamana rağmen ölümsüzleştiririm.

Bırak ben seni senden habersiz, senden izinsiz, sensiz, bizsiz seveyim. Bırak bir insanın sevdiğine onsuz da sadık kalabileceğini anlatayım insanlara. Bırak sevdiği olmadığı zaman da sevdiğine bağlı kalarak ve kopmayarak yaşayabildiğini göstereyim onlara.

Şu an karşılıklı bir şekilde birbirlerini yalandan sevenlerin, aslında bir taraf vazgeçtiğinde diğer tarafında hemen vazgeçeceğini ve çoğu sevginin böyle yalan olduğunu ispatlayayım aşklara. Böylelikle son olarak şöyle sesleneyim sevenlerin ahını alanlara:

“Alıp üzerinizde taşıdığınız insanın ahıyla, mutlu olamazsınız kimsenin aşkıyla...”

**Seni sevmem için sana ihtiyacım yok.
Benim kalbimin yalandan sevgilere karnı artık tok.**

Hayattayken Değerini Bilmediklerinize...

Antalya'ya yerleştikten sonra karşı daireye Nesibe adında bir teyze taşındı. Bir müddet sesi soluğu hiç çıkmadı bu teyzemin. Sonra taşınma süreci falan derken bir şekilde tanıştık.

Nesibe Teyze'm yalnız yaşıyor. Evine tek başına yerleşmiş.

Sanki hayatının geri kalanında kimseye ihtiyacı yokmuşçasına eşyalarını falan kendi dizmiş. Ben de gençliğime duyduğum mahcupluğum yüzünden Nesibe Teyze'ye neden kapımı çalmadığını sorduğumda, "Olsun oğlum, önemli değil. Ben bir şekilde hallettim." şeklinde kaçamak cevaplar aldım. Evindeki eşyaların eski olmasının belli ki onun için ayrı bir anlamı vardı. Ve bir an benim gözüm televizyonun yanındaki resim çerçevesine takıldı.

Çerçevenin bir tarafında Nesibe Teyze'nin, diğer tarafında ise bir adamın resmi vardı. Ben de tam kendisine resmi soracaktım ki Nesibe Teyze bana biraz hikâyesinden bahsetti:

"Onu gördüğümde on yedi yaşımıydım. Tabii o zamanlar şehirleşme günümüzdeki kadar yaygın değildi. Ailemle köyde yaşıyorduk hâliyle. Onu oturduğumuz köyde tanımıştım. Ona âşık olmuştum ben Miraç oğlum. O benden biraz büyüktü. Sonra aradan iki, üç yıl geçti, babamın bizim ilişkimize bir türlü rızası olmadı. Köyün zenginlerinden bir ailenin oğluyla beni evlendirmek için bana aylarca baskı yaptılar. Ben de istemediğim biriyle evlenip hayatımı mahvedemezdim. Bizimkilerin bana olan baskılarını tamamen cahilliklerine verdim ben de. Biz de Behçet Amca'n ile kaçtık. Kaçarak evlendik yani. Yıllarca bir öyle bir böyle yuvarlanarak evli ve bağlı kılmayı başarabilmişti birbirimize duyduğumuz sevgi ve saygı. Ailemi affetmiştim ama onlara dair içimde hep bir kırgınlıkla yaşadım. Ama bilirsin aile işte, atsan atılmaz. Behçet'in ölümü beni çok sarstı. Kendimi onun ölümünden sonra düştüğüm boşluktan bir türlü çıkaramadım.

Şu yanındaki masa ve o iki sandalye var ya, bu evde onunla ikimizin köşesi olacak. Üstünde oturduğün koltukta az uyuyakalmışlığımız yoktur. Klimam, perdelerim, halım, çamaşır makinem, birlikte kahve içtiğimiz fincanları bile şu gün olmuş, hâlâ saklıyorum. "O ölmüş olabilir." diyorum. Belki onu toprağa gömmüş olabilirim ama ona olan sevgimi bir türlü kalbime gömemiyorum. Benim her anımda o var. Oturduğum bu evde de yaşatacağım onu. Yanımdaymış gibi hayal edeceğim. Çünkü başka çarem yok. Hayat çok acı Miraç oğlum. Hayatın bile böylesine kısa ve acı olduğu bu gezegende gerçek mutluluğu bulsan ne fayda, bir şekilde her şey son buluyor. Bir ömür birlikte yaşlanmış olsan bile, yaşamış olduğun en ufak bir anı bile sadece yanına kâr kalıyor..."

Nesibe Teyze'mle o gün gözyaşlarımızı tutamadık. Yani o gün sanki Nesibe Teyze resmen eski sevgililerimi ve beni sevdiğini söyleyen herkesi aldı getirdi karşıma ve onlara "Sizin sevginizin içine tüküreyim, alın sevgi görün lan!" dedirtti.

Ben bu konuşmadan sonra gerçekten çok kötü oldum. Ama o bu acıya alışmış, nereye giderse gitsin ölen kocasını kalbinde daha henüz ilk günkü gibi aşkını taşıdığı adamı yaşatmış. "Böyle sevdalar hâlâ var mı bu hayatta?" sorusunu sordurttu bana bu teyzemin hikâyesi. Gerçekten de Nesibe Teyze'nin Behçet Amca'ya duyduğu aşk beni çok büyülemişti. Ve o an hiç kimse tarafından böylesine güzel sevmeyeceğimi yeniden anladım. Anladıkça acıdım. Çünkü günümüz insanları birbirini böyle güzel sevmiyor. Güzel sevmeyi bırakın, sevmiyor bile. Sevmiyor. Çünkü böylesi daha çok işlerine geliyor. Öldükten sonra bile sevdiği adama bağlı kalıp, ona olan duygularını içine hapsedip, ondan asla vazgeçmeyen bir kadındı Nesibe Teyze. Bir günümüz aşklarına bakın, bir de kocası ölmesine rağmen hem onu hem de ona olan sevgisini bu ana kadar diri tutmayı başaran, evindeki eşyalarını bile onunla paylaşmışlığı ve kullanmışlığı var diye değiştiremeyen, değiştirse bile ona ihanet edeceğini ve kemiklerini sızlatacağını düşünecek kadar güzel sevebilen Nesibe Teyze'ye bakın. Ama iyi bakın.

Çünkü böylesine güzel kalpli insanlara kolay rastlanmıyor bu hayatta. Rastlansa da çok nadir rastlanıyor. Ölen bir insana duyulan sevgiye sahip çıkmayı kimse kolay kolay başaramaz. Ölen insanla birlikte ona olan sevgisini de koyarlar toprağa. Geriye iki gün tutacağı yası ve çekeceği acısını alıp götürür evine. Sevdiği ölse bile içinde yaşatmaya çalışmaz kimse ona olan duygularını. Kimse böyle bir şeye yeltenmez bile. İki gün dökülen gözyaşları, sonra da onsuz da yaşamaya çalışma çabaları... Sonra say say bitiremeyiz hayata alınmaya çalışanları.

Malumunuz, günümüz insanları...

Hayattayken değerini bilmedikleriniz, yarın ölüm araya girdiğinde en büyük acınız olur. Fakat iş işten çoktan geçmiş olur. Sevginiz tek boyutlu olmasın. Sevdığınız insan ölse bile onunla onsuz da yaşayabilmeyi isteyecek kadar güzel olsun...

Keşke Nesibe Teyze'nin kalbini ve merhametini klonlayabilme şansımız olsaydı.

Elimde olsaydı o kalbi klonlayıp günümüz insanların taşıdığı kalple değiştirirdim.

Keşke elimde olsaydı be.

Keşke.

Seni seviyorum Nesibe Teyze.

Değiştirebildiğiniz Kadar Değil, Olduğu Gibi Kabullenerek Sevin İnsanları.

Bir insanı değiştirerek sevmeye çalışmak, bir çiçeği dalından koparıp solmamasını beklemek gibidir. Bu bir o kadar saçma, bir o kadar gereksiz ve bir o kadar da bencilce bir beklentidir.

İnsanları yalnızca kendi menfaatleriniz doğrultusunda seviyorsunuz. Karşınızdaki insanın da duyguları ve düşünceleri var, bunu hiç düşünmüyorsunuz. İşinize nasıl geliyorsa, menfaatlerinize göre seviyorsunuz.

Sevecekseniz işinize geldiği gibi değil, değiştirmeye çalışarak hiç değil, olduğu gibi kabullenerek sevin. Sevemiyor musunuz? O zaman ne boş yere kimseye umut verin ne de sevdiğinizi söyleyin. Bir çiçeğin koparıldıktan iki gün sonra solmuş vaziyette elinizde kalması mı daha güzeldir, yoksa bir çiçeğe duyduğunuz sevgiyle onu doğru zamanda sulayarak her gün onu olduğu gibi yerinde, yani dalında kabullenerek sevip koklamak mı? İşinize geldiği gibi adım atmayın sevdiğiniz insanlara.

Sevginizin gerçekliği, sevdiğinizi söylediğiniz insanı değiştirebildiğiniz kadar olmasın.

Miraç Çağrı Aktaş

Ve sevginizin değeri, karşınızdaki insanın sizin için değışmeyi göze alabildiğı kadar hiç olmasın. Öyle sevgiden de hayır gelmez zaten...

Oysa bir insana yapılabilecek en büyük haksızlık, onu kendi menfaatlerin için değıştirmeye çalışmaktır. Bir insana yapılabilecek en güzel ve en büyük fedakârlıklardan biri ise onu olduğu gibi kabul etmektir. Karar senin. Ya bencilsin ya da bir papatayı koparmak yerine onu dalında sevip, her gün onun üzerine titreyensin...

Sizi olduğunuz gibi kabullenerek

seven insanları sevin.

Kendi menfaatleri için

değıştirmeye çalışanları değil.

Keşke Seninle Hiç Tanışmasaydık.

Keşke seninle hiç tanışmasaydık. Adından, varlığından ve duygularından hiçbir şekilde haberdar olmasaydım keşke. Yorgunluğuma yorgunluk katacağını bilseydim yemin ederim adının tek harfini dilime değdirmezdim. Biz tanışmasak daha masum kalırdı her şey. “Seni seviyorum”ların bir anlamı kalırdı mesela. Bir fincan kahve daha sıcak gelirdi masaya. Şarkılar daha duygulu gelirdi kulağa. Biz seninle tanışmasaydık, şu aşk dedikleri şey daha inandırıcı gelirdi insanlara. Aldanmazdı hiç kimse yalanlara.

Ben bunca zaman karşımda kim olursa olsun en ufak bir şey hissetmediğim hâlde “seni seviyorum”lar adamadım. Boyumdan büyük cümleler kurup, o cümlelerin arkasına saklanmadım. “Sevdim, seviyorum.” dedim. Sevmiyor olsam da hissetmediğim duyguların cümlesini kimseye kuracak kadar çirkinleşmedim. Ama sen bana en ufak bir şey hissetmediğin hâlde boyundan büyük cümleler kurup, bana daima umut verdin. Çirkinsin ve o yüzden bazı şeylerin daha güzel kalması için seni hiç tanımamış olmayı dilerdim...

**Her şeyin seninle daha güzel olacağına inandığımdın.
Meğer en büyük acımmışsın, yanılmışım.**

Kalbime Söz Geçiremediğim Kadarsın.

Bir şehri içinde sadece o yaşadığı için sevmek diye bir şey var. Sevmediğin ne varsa, onun sevdiğini öğrendiğin her şeyin bağımlısı hâline gelmek diye bir şey var. Herkesten, her şeyden kaçıp sadece ona sığınmayı istemek diye bir şey var. Onun hakkında “Sen daha iyilerine layıksın, sana başka insan mı yok, o seni hak etmiyor.” diyen herkesin söylediği bunca şeyi duymazdan gelip, sadece onun ağzından çıkacak ses tonuna kulak vermek diye bir şey var. Onun ses tonunu çiçek saksılarına ekmeyi istemek diye bir şey var. Terk edildikten sonra bile onun bıraktığı acılara bağlı kalarak yaşamak diye bir şey var. Başkalarıyla olduğunu gördüğün hâlde onun mutluluğu için dua etmek diye bir şey var. Dinlediğin bir şarkının nakaratında ona rastlamak, okuduğun bir kitabın dizesinde, onu başkasına ait bulduğunda bile o cümlemin altını çizmek diye bir şey var.

Görmezden gelindiğini hissettiğin her an gözlerinin ondan başka hiç kimseyi görmemesi diye bir şey var. Kokusuna doyamayıp kokusunu kavanoza hapsetmeyi istemek diye bir şey var. Aslına bakarsanız insan gerçekten böyle güzel sevdiğinde, istediği birçok şey var. Sadece bu güzel duyguları hak edecek insan yok.

Ama unutulmasın, zalimin zulmü varsa mazlumun Allah'ı var.

İçin rahat olsun, artık içimde değilsin. Çünkü sensiz daha rahat artık benim içim. Seni bunların hepsini yapmayı isteyecek ve yapacak kadar sevdim. İçinde yaşadığın şehri, sırf orada sen nefes alıp veriyorsun diye sevdim. Sevmediğim her ne varsa, senin sevdiğini öğrendiğimde hepsinin bağımlısı oldum. Herkesten kaçtım, tüm insanlığa sırt çevirip sana geldim. Sana sığınmak istedim. "Sen daha iyilerine layıksın, o senin sevgini hak etmiyor." diyenlere sağır oldum. Seni suçlayan herkese seni savundum. Şimdi ise o insanlara mağlubum.

Kendimi senin yalandan sevmelerinle avuttum. Ben seni, "Seni istemiyorum." dediğin anda bile ağzından çıkan o ses tonunu balkonumdaki çiçek saksılarına ekmeyi isteyecek kadar sevdim. Beni terk edip yarım bıraktığında bile ardında bıraktığın acılara sadık kalarak üstüne ne bir acı ne de bir mutluluk getirdim. Beni itip, bitirip, hiçe sayıp gözüme sokar gibi gözlerimin önünde başkalarıyla olmana rağmen senin mutluluğunu istedim. Dinlediğim bir şarkıda veya okuduğum bir kitabın dizesinde, seni başkasına ait bulduğumda bile o cümlelerin altını çizdim ve o şarkıya kulak verdim. Yeryüzündeki varlığımı bana sorgulatacak kadar beni görmezden geldiğinde dahi senden başkasını gözüm görmedi. Sana sarıldığım zaman, kokuna ciğerlerime ekmek isteyecek kadar çok bağıydim. Tüm bunları yalnızca ama yalnızca seni sevdiğim için yaptım. Pişman mıyım? İliklerime kadar.

Senin kalbin olmadığı için bu duygunun ne demek oldu-

ğunu bilmezsin, sevdiği zaman kalbi ele geçirir insanı. Avazın çıktığı kadar bağırsan da ona sevme diyemezsin. Söz geçiremezsin. Ben de geçiremedim işte. Çaresizdim, seni sevdim. Sevdim diye de hiçe sayıldım. Şimdi beni hiçe saydığın yerden sesleniyorum sana: Değmezsin!

**Seni her şeyim diye sevdiğimi bildiğin hâlde,
Beni hiçe saydın.
Her şeyim diye sevdiğin de seni hiçe saysın.**

Kaybetmeyiniz.

Sevgilisi olmayan insanlar daha mutluymuş. Yani öyle diyorlar. Bunun yolu yordamı nedir, bilmiyorum. Bir fikrim de yok. Sanırım kanıtı da yok. Ama bildiğim önemli bir detay var. Bir insanın gerçekten en mutlu olacağı an, sevdiğine değer bir insanla karşılaştığı ve o insan tarafından anlaşıldığı andır.

O insan için yaptıklarına, onun değdiğini hissettiği andır. İnsan gerçekten o zaman çok mutlu olur. Bir insan sevmeyi, sevilmeyi bileceği gibi kendisi için yapılanlara değmeyi de bilmeli. Mesela fedakârlıklara, uğruna çekilen acıya, verilen emeğe, kendisine verilen değere, kalbine sunulan sevgiye değmeyi de bilmeli.

Biz böyle insanlara henüz rastlamış değiliz. Ama sizin bir gün böyle bir insanla kesişirse yolunuz, o insan hiç şüphesiz bu hayatta sizin en mucizeniz. Onu kaybetmeyiniz.

**Sizi anlamayı seven,
sizin için Allah'a dua eden,
sizin mutluluğunuzu isteyen,
sizi gerçekten güzel seven insanları kaybetmeyin.
Tabii böyle insanlar bir yerlerde varsa...**

Özlenen Anlar Köşesi.

Özlenen anlar olduğu gibi, o anları geri getirmek için yapabilecek hiçbir şeyi de olmayabiliyor insanın. Bu kadar sert dala-biliyoruz bazen çaresizlik denizine. Bazen kendime “Ya elimizde olmayan şeyler bizim gerçek mutluluğumuzsa?” sorusunu soruyorum. Sonra bir müddet sessiz kalıyor ve düşünüyorum. Cevap bulamıyorum. Çünkü bu sorunun cevabını versem de hiçbir şey değişmeyecek. Özlenen anlar geri gelmeyecek, biliyorum. Sadece hayata ayak uyduruyorum. Çünkü hayat bize oyunlarını oynar, biz sadece ayak uydururuz. Bazen engebeli, bazen inişli çıkışlı, bazen de keskin virajlı...Aslında bu hayatın yolları hep aynı. Önemli olan insanın bu yollara ayak uydurması.

Mesela benim en çok özlediğim anlardan biri, küçüken misafirlikteyken bir köşede uyuyakaldığımda, eve giderken kucakta yatağıma kadar taşındığım, üzerim örtülü, gözlerimi açtığım sabahlar olmuştur hep. Özlediğim anlardan bir diğeri ise okuldan evimin sokağına girdiğimde, annemin yaptığı kızartma kokusunun tüm sokağa ve apartmana yayılması. Bir diğeri de başlarken bir bebek sesiyle yeşil tepelerin ardından doğan güneşle mutlu olduğum, bitişinde de ortaya çıkan telefonun “Tele-

tabilerin veda zamanı.” dediğinde üzüldüğüm çocuk dizisi olan *Teletabiler*. Ve özlediğim anlardan diğeri ise taso oynamaya başlarken başta yaptığımız açık-kapalı bölümünde, tasomun daima açık gelmesi ve ilk atışında iki tasoyu o an çevirmektir. Benim özlediğim anlarımın köşesi biraz farklı anlayacağınız. Hani bazıları sevgilisine sarılmayı çok özler, sevdiği insanın sesini özler, ellerini özler. Ki özlemeli de. Ama benim bu duyguların hepsini aynı insanda toplayacağım ve özleyeceğim biri yok. Uzun lafın kısı, ben kaybettiklerim arasında en çok çocukluğumu özliyorum. Ama yapabileceğim hiçbir şey yok, bunu da çok iyi biliyorum.

İşte hayat tam da bu noktada çok acımasız. Ben de bu acıya ayak uyduruyorum.

Annen baban olsa da

hayatta en büyük öksüzlük çocukluğunu yaşayamamaktır.

Sevginin Tanımı.

Sevginin tanımını gerçekten bilmediğiniz müddetçe mutluluğa ve huzura erişemeyeceksiniz. Söylesenize bana, sevginin tanımı size göre nedir? İki gündür tanıdığın insana sevdiğini söyleyip hem o insanı hem de kendini kandırmak mıdır?

Karşılıklı duyguların çarpışması mıdır? İki kalbin bir vücutta atmasını sağlamak mıdır? Ya da mutluluğunda yani bir diğer deyişle, sadece iyi gününde onun yanında olmak mıdır? Yoksa gerçekten sevgi sevilmediğini bildiğin hâlde ona karşı hislerini bir an olsun ondan geri çekmemek midir?

Biraz sade gelebilir belki ama bence sevginin tanımını yalnızca şu cümle verebilir: Onsuz da sevebilmeyi başarmaktır sevmek..." Her insan sever, âşık olur veya hoşlanabilir. Normaldir, insanız yani, duygusal varlıkları. Bu sözüm meclisten dışarı tabii. Herkes için geçerli değil ne yazık ki. Herkesin insan olamadığı gibi her insanın duyguları da olmayabiliyor.

Konuyu dağıtmayalım. Her zaman sevdiğimiz insanın da bizi sevmesini isteriz. Duygularımızın karşılıklı olmasını isteriz. Yalnız bu sevgi değil, beklentidir. Bunu hiç bilmeyiz. Daha da açık konuşmak gerekirse bilmek istemeyiz. Yine de istisna da

olsa bazı karşılıklı sevgilerin de gerçek sevgi olduğunu söyleyebiliriz ama her karşılıklı sevgi gerçek sevgi değildir. Karşılıklı sevgi vardır; kendini iki çiftin birbirinin üzerine titremesinden kaç metre öteden belli eder. Karşılıklı sevgi vardır; iki insanın da birbirini hak etmediği, sanki ölmeyecekmiş gibi birbirlerini kurlarlarından apaçık görülür. Birbirini hak eden ama aralarına dağlar, yollar giren ve yine de sevmekten vazgeçmeyen insanların sevgisine ve samimiyetine inanıyorum ben, sevdiğini zannedip her Allah'ın günü birbirlerini zedeleyip zarar vermekten başka hiçbir şey yapmayanlarınkine değil. Onlarınkı sevgi değil, etikettir. Bilirsiniz, biz de etiket her şeyden daha önemlidir. Gerçek sevgi, soğuk bir havada yünlü bir kazak gibidir. Kim o kazakla şükrederek ısınyorsa ve insan o kazağı en çok kime yakıştırıyorsa aşk onda güzeldir. Bilinmelidir.

Evet, sevebilirsiniz. Sırılsıklam âşık da olabilirsiniz. Ama karşılıksız bir şekilde içinizdeki duygularla tek başınıza sadece ama sadece belli bir yere gidebilirsiniz. O da gücünüzün yettiği yerin sonudur. Vazgeçmiş olsanız bile o ana kadar beklentisiz sevebilmişseniz, vicdanınız rahat olsun. Nerede olursanız olun, gerçek mutluluk bir gün ansızın sizi bulsun...

Not: Bir insanın gerçekten sizi sevip sevmediğini öğrenmek istiyorsanız, istemediğinizi söyledikten sonra onun vaz mı geçeceğinden yoksa üzerinize daha çok mu düşeceğine bakın, böylelikle sevip sevmediğini, sizi istediğini veya istemediğini görebilirsiniz.

O yokken bile

onu sevmekten vazgeçmemeye de "aşk" diyoruz.

Alışsın.

Güvenirsin, güvenin boşa çıkar, alışsın. Çok sever yarım bırakılırsın, alışsın. Yapmadığın fedakârlık, sarf etmediğin çaba, dökmediğin gözyaşı, uğruna heba etmediğin duygu kalmaz; gider saçma sapan değmeyecek biri senin yerine koyulur, alışsın. En yakın arkadaşından en büyük darbeyi yersin, alışsın. Baban bile seni yarım bırakıp, yıkıp dökerken başkalarının seni sevmesine ihtimal vermeye çalışır, bir yıkım da oradan alırsın, alışsın. En çok güvendiklerinden, en büyük ve en ağır hayal kırıklıklarını tadarsın, alışsın. Bu farklı dersin, bu sefer üzülmeyeceğim dersin, kendini yine toparlanamayacak hâlde bulursun, alışsın. Uzun lafın kısıası; sen insansın, altından kalkmam dediğin her şeyin altından kalkar, onsuz yapmam dediğin insan olmadan da yaparsın. Sen insansın, her acıya alışsın.

**Alışmaya mecbur yaşıyoruz bu hayatı.
En çok da bu yoruyor insanı.**

Kalpsizsiniz.

Sadık kalmak da sevdaya dâhildi ama siz bunu bilemediniz. Sadık insan imajı verip, her ilgi gösterene kapı açtınız. Her su uzatana tomurcuklar saçtınız. Diğer insanlara da hayatınızdaki o insana baktığınızı gözle baktınız. Başkalarına da "Seviyorum." dediğiniz insana bağlanır gibi bağlandınız. Sizin için özel olan en büyük şey sıradanlıktı, bundan öteye gidemediniz. Özel nedir bilmediniz. Anlam nedir bilmediniz. Tek bir insana ait olabilmenin güzelliğini ve özelliğini bilmediniz. En güzel duyguları israf ettiniz. Bazı cümleler bile çok özelken, özel olan ne varsa hepsini hiçe saydınız. Sevemeyeceğiniz insanlara büyük umutlar verdiniz. Yetmiyormuş gibi o güzel seven insanları da hissizleştirdiniz. Anlamı büyük olan şeyleri basitleştirdiniz. Çünkü bu sizin özünüzde var: Basitsiniz.

En güzel duyguları israf ettiniz.

İsraf da büyük günahlardandır.

Bu da sizin boynunuza, bilesiniz...

Mükemmel Sevilmedik

İnsanlar duygularıma olan zaafımı kullandı hep. Başıma da ne geldiyse şu duygusallığımdan geldi zaten. Karşımdakini kendim gibi zannetmelerimden geldi. Aşkta kimin kapısını çalsam, sert bir şekilde suratıma kapanan kapılar mı dersiniz, varımı yoğunluğumu ortaya koyacak şekilde sevdiğim hâlde ve bununla birlikte sevdiğimi de hissettirmeme rağmen başkalarına tercih edilmeleirim mi dersiniz, zamanında değeri iki kuruş etmeyenlerin insanlarda oluşturduğu yıkımları onarmaya çalışmalarım mı dersiniz. Vefa, çaba, değer ve fedakârlık nedir bilen biriyle kesişmedi yolum hiç. Kesişmiş gibi olsa da sonu hep hüsrân. İnsanlar sizin açığınızı bulduğu zaman bunu çok iyi kullanıyor. Ama şöyle de bir gerçek var: Sevdiğiniz zaman işler çok değişiyor. Hani bilecekse de benim açığımı o bilsin, acıtacaksa da canımı o acıtsın diyorsunuz. Güvenmemek ve sevmemek için kendinize ettiğiniz yeminleri tam da burada bozuyorsunuz. Zaten biz de tam olarak burada kaybediyoruz. Ben başkalarının oluşturduğu yıkımları onarmak zorunda değildim. Ben diğer insanların açığı yaraları

sarmak zorunda değildim. Ben yanlış insanlara inanılmasının ve güvenilmesinin bedellerini ödemek zorunda değildim. Bunları yapmaya zerre mecbur değildim. Ama hepsini yaptım. Hem de fazlasıyla. Yanlış insanlara emanet edilen kalplerin hasarlarını her zaman ben onardım. Kırılan güvenleri eski hâline ben getirdim. Solan duyguları yeniden ben yeşerttim. Yanlış insanlara adanan doğru sevgilerin sefasını o yanlış insanlar sürerken, ben de Allah'ın her günü o sevgilerin yoksunluğunu ve cefasını çektim. Peki ya sonuç? Bir insan hayatında ne kadar sevilmezse, ben de o kadar sevilmedim.

Bırakın hayatınıza almayı, yolda görseniz Allah'ın selamını vermeye değmeyecek insanların duygusuzlaştırdığı kalpler yüzünden hasret kaldık o güzelim sevgilere. Bize hissizleştirdi denildi. Benim artık duygularım yok denildi. Artık kalbimi hissetmiyorum denildi. Kendilerinden daha güzel kalpsiz varmış gibi "Sen daha iyilerine layıksın." denildi. Ama suç bunları bize diyenlerde değil, başta kendilerini onlara güvenilir gösterip hayal kırıklığı olan karaktersizlerindi. Ve bu karaktersizler gerçek seveni göremeyecek kadar körleşmişlerdi.

"Bana güven." dedikten sonra hayal kırıklığı olanların da bahçeleri bahar, kuraklığı yağmur görmesin.

Bir Gün Mutlaka...

Her seferinde “Ben bunları hak etmedim.” demek de yoruyor insanı. Hak etmediğimiz acıları yaşamak da bir hayli tüketiyor duygularımızı. Bu noktada elden hiçbir şey gelmemesi de insana kendisini ayrı bir çaresiz hissettiriyor. Bu da çekilmez ve yaşanmaz kılıyor hayatı. Onlar hak etmedikleri mutlulukların sefasını sürerken, biz hak etmediğimiz acıların cefasını çektik. Güvenip kalbimizi açtığımız insanların bize bıraktığı yıkımları toparlamakla mücadele ettik. Fakat şöyle bir detay da var ki biz bu acılar sayesinde daha da güçlendik. Hiçbir zaman şikâyet de etmedik. Hak etmeyenlerin yaşadığı mutluluklar bir yere kadar sürecekti, bunun bilincindeydik. Bir gün herkes ama herkes mutlaka bir yerde hak ettiği ne varsa bulacaktı... Mutluluğu hak eden insanlar bir köşede hak etmediği acılarla cebelleşirken, sizler hak etmediğiniz mutluluğun sefasını o acı çeken insanların gözüne soka soka yaşadınız. Çünkü hak etmediğiniz o mutluluğu hak etmediğinizi dile getirecek bir vicdanınız yoktu. Bunu hiçbir zaman göremediniz ama siz bu kadar acımasızdınız.

**Belki bugün değil ama bir gün,
mutlaka bizim de papatyalarımız açacak.**

İlk Olmak mı? Son Kalmak mı?

Herkes bir ilk olabilme çabası içinde. Oysa ilk olmak kadar son kalabilmek de çok önemli. Fakat kimse bu detayı göremiyor. Ya da görmek istemiyor. İlk olmak mı yoksa son olmak mı sorularının cevaplarını, kendi düşüncelerime dayanarak paylaşmak istiyorum sizinle.

“İlk” kelimesi çok derin ve anlamlı bir kelimedir. İçinde çok şey barındırır. Saflık, güven, masumluk, acı, kaygı, pişmanlık gibi... İlk olan her insan ne yazık ki son kalamıyor. Son kalmak için gelenlerin de ilk olup gidenlerden bir farkı olmuyor. Bana göre bir insanın ilki olmak, iyi ya da kötü, o insanın hayatında derin bir iz bırakmak demektir. İlk olmak değil de son kalabilmek daha mantıklı geliyor bana. Neden mi? Bir insanın ilki olmanız, sonu da olacağınız anlamına gelmiyor ne yazık ki. Etrafınıza bakın. Hem de çok iyi bakın. İlkimiz olan insanın sonunu başkasıyla çizdiğini çok iyi göreceksiniz. İlk olmak mesele değil, ilk olduktan sonra da kalabilmek, son kalabilmek en önemli mesele. İlk olmakla iş bitiyor olsaydı, herkes bir insanın ilki olmasına gözü kapalı kaygısız bakardı. Son olmak zahmet istediği için kimse son olmaya yanaşmıyor. İlki olduğunuz in-

sanda yarattığınız etkinin beş katını o insanın sonu kalarak, o insanda son olarak da yaratabilirsiniz oysaki.

Uzun lafın kıyası; “İlk mi? Son mu?” sorusunun cevabı: Kesinlikle son olmak diyorum...

Ama son olacağından adın gibi eminsen, kaygısızsan, içinde bir endişe yoksa son olmak diyorum... Düşünsene, “İlkim olunca acaba gider mi? Acaba beni yarım bırakır mı?” diye hayatın büyük bir bölümünü bu korkuyla kendine eziyet edeceğine, bir insanın sonun olduğundan hiçbir şüphen olmadan o insanı ömrünün sonuna kadar yaşayabilmenin verdiği mutluluğu ve rahatlığı yaşadığını...

Şahsen ben bu duyguyu hiçbir şeye değişmezdim. Dediğim gibi bir insanın ilki olmak yerine sonu olabilmek, sonu kalabilmek, o insanı kimseye göndermemek, kendinden başka hiç kimsenin onu sevmesine müsaade etmemek tercihim. Ben bir insanda ilk olup sadece ilk olduğumun etkisini bırakmak yerine, o insanın sonu olup onun sonu olduğumun hazzını yaşatmayı tercih ederim. Fakat biz kimsenin ilki olamadık. Sonu da olamadık. Biz kendimizin sonu olduk. Ve insanlar bizim bittiğimiz noktada başkalarına başladılar.

**Sonun olacak diye ilkin olmasına
izin verdiğin insanlar yüzünden,
sonun olacak insanı kaybettin sen.
Bu da senin çıkmazın olsun.
Benim de en büyük acım.**

Tükendim.

Her şeyden yoruldum artık. Değer verip değersiz hissetmekten yoruldum. Önemseyip önemsenmemekten yoruldum. Sevip sevilmemekten yoruldum. Aldanmaktan yoruldum. Aldatılmaktan yoruldum. Kanmaktan yoruldum. Kanamaktan yoruldum. Alttan ala ala, altta kalan olmaktan yoruldum. Dinlenmek istediğim insanlarda yorulmaktan yoruldum. Bu defa her şey güzel olacak diye heveslendiğim şeylerin daha da kötüye gitmesinden yoruldum. “O buna değer.” dediğim insanların, aslında hiçbir şeye değmediğini görmekten yoruldum. Değer verdiğim insanlara yüklediğim her anlamın altında kalmaktan yoruldum. Ön yargılara maruz kalmaktan yoruldum. İnsanların bahanelerini sunduğu insan olmaktan yoruldum. Yanlış insanların yaşattığı yıkımları onaran taraf olmaktan yoruldum.

Ben artık her şeyden yoruldum. Hiç kimsede, hiçbir yerde dinlenemeyecek kadar yoruldum. Hiç kimsenin bana “Sus, ben seni çok iyi anlıyorum.” diyerek sınıksız sarılmayacak olduğunu bilmekten yoruldum. Ben yorulmaktan da yoruldum. Emegi geçen herkese ama herkese teşekkür ediyorum.

Yorulmaktan da yorulur mu insan?

Yoruluyor.

Yoruyorlar.

Hakkınız Yok.

Sizi sevmenin çaresizliğine kapılmış insanları üzüp o insanları dilediğiniz gibi kullanmaya hakkınız yok. Oysa duygularını bir hiç uğruna heba ettiğiniz o güzelim insanların değerini bilseniz, pencerenizden baktığınızda güllerin dikenini görmek yerine, baharı ve aşkı müjdeleyen papatyaları göreceksiniz. Bu hayatta her şeyin üstesinden yalnızca gerçek sevginin gelebileceğini idrak edebildiğinizde, hiçbir kötülüğün içinde gerçek sevgiyi barındıran kalbi alt edemeyeceğini fark edeceksiniz. Çaresizliğe teslim olan insanları kullanacağınıza, düştüğü çaresizliğin içinden sıyrıp alın. Hâlbuki düştüğü çaresizliğin içinde bile sizi sevmekten bir an olsun vazgeçmeyecek insanları üzüp yıpratmayın, kullanmayın. Duygular oyuncak değildir, oynamayın. Hayaller kolay kurulmuyor, onları yıkmayın. Bu hayatta en büyük zenginliği hayal kurmak olan insanların yıkımı olmayın.

**Yakup yıkmaktan vazgeçmediğiniz insanlar,
bir gün enkazınız olacak.
O zaman bir el uzatanınız olmayacak.**

Zamanı Yanında Öldürmek İstediyimsin.

İzleyenleriniz bilir *Amélie* filmini. Orada “İnsan zamanı durdurmak istediği yere aittir.” diye bir kısım var. Sizce de çok doğru değil mi? İnsan gerçekten de nerede zamanın geçmesini istemiyorsa, ya oraya aittir ya da oraya ait olmak istiyordur. Kısa ve net. Bu durumda benim kime ait olduğumu dile getirmeme gerek var mı? Tabii ki var. Ben sana aitim. Tüm benliğimle ve tüm senliğimle seninim. İnsan bazen bir şeylerden emin olduğu hâlde karşısındaki insandan yine de duymak ister emin olduklarını. Ben anlatmaktan çekinmem sana duygularımı. Çıkmaz sokak olacağını bilsem, yine de sana atarım adımlarımı. Bilirim, sen çok seversin papatyaları ve ben, yüreğimin en güzel yerine ekтім senin için onları. Aldım, sana ayırdım en güzel duygularımı. Alma sakın ahımı, yoluna sererim tüm papatyaları. Kıyamazsın atmaya adımlarını.

Sen dalında güzel bir papatyaydın.

Ben bırak seni koparmayı, koklamaya bile kıyamadım...

Hayal Kırıklığı.

Ne acı bir kelimedir “hayal kırıklığı.” Hepimizin bir yere varmak için çıktığı yolda, belirli aralıklarla içinden geçmek zorunda olduğumuz bir sokak gibi... Mutluluğa ulaşmak için sarf etmiş olduğumuz çabalar sonucu, yapılan yanlış seçimler sonucu, hak etmeyen insanlara hak ettiğinden fazlasının verilmesi sonucu, doğru duyguların yanlış insana hissedilmesi sonucu mutlaka bir uğrarız şu hayal kırıklığına. Hayal kırıklığının insana hissettirdiği acıyı tarif etmeme gerek yok herhâlde. Hani bazı acılar anlatılmaz, yaşanır. İşte nasıl bir acı olduğu ancak öyle anlaşılır. Hayal kırıklığının insana tattırdığı acıyı anlatmaya gerek yok. Anlamak için yaşamaya da gerek yok. Çünkü bu acıyı yaşamayan yok. O yüzden hepimiz biliriz yanlış insana güvenmemiz sonucu hissettiğimiz acının ne denli ağır olduğunu. Ama Allah’ın da büyük olduğunu, acıyı yaşatanın da bir gün yaşattığı o acının tam göbeğine düşeceğini de bildiğimizi söylemeden geçmek istemiyorum.

Hani derler ya “Allah katında hesaplar incedir azizim.” diye, aynen öyle...

Üzerinize kurulan hayalleri, kuranın üzerine yıkmayın.

Size güvenen insanların pişmanlığı olmayın.

Çünkü ahı alana yoktur affı Allah’ın...

Sevilmenin Hakkını Vermiyorsan, Çok Sevmenin Bir Anlamı Yok.

Çok değil, güzel sevmek lazım dedik. Sevmek yetmez, hissettirmek lazım dedik. Sevgiyi göstermeye sadece sevgi sözcükleri ve cümlelerinin arkasına sığınmak yetmez dedik. Dedik de dedik... Fakat güzel sevmenin yanında güzel sevilmenin hakkını da vermeli demeliydik, bilemedik. Ağzından çıkan "Seviyorum." cümlesine tüm benliğiyle kefil olanlara hiçbir lafım yok. Ama sevilmenin de hakkını vermeli insan. Söylemeden geçmeyeceğim, bana bu yazıyı kaleme aldırıldıkları için insanlara da bir miktar kırgınım. İnsanlara şöyle bir bakın, sevilmenin şımarıklığına kapılmış, hissettiği sevginin değerini hiçbiri bilmiyor. Sahip zaten çıkmıyor. O sevgiye hiç mi hiç sadık kalmıyor. Sevilmenin hakkını vermek için çok şey bilmenize gerek yok. Sadık kalın, sevildiğinizi hissettiğiniz sevgiye dört elle sarılıp o sevgiye sahip çıkın, yeterli.

**Kendi sevgisine ve hissettiği sevgiye
sahip çıkacak insanlarla karşılaşır bizi Allah'ım.**

İstemezdim.

Yanlış zamanda karşına çıktığımı söyledin ama bu benim suçum değildi. Ben sana hazır vaziyette geldim. Beni geçmişine sevdalı ve bağlı kaldığın için elinin tersiyle bir köşeye ittin. Peki, senden bir gün olsun vazgeçtim mi? Asla. İttiğin köşeye bir gün gelir de orayı koklarsın, yüzünde tebessüm olur diye papatyalar ekip gelmeni bekledim. Uzaktan senin başkalarını nasıl güzel sevdiğini izledim. Ben hariç herkesi güzel sevdin de sana bir ben çirkindim. Herkese güneş açtın da bir bana yağmurluydun.

Sen başkasının denizinde yüzerken, ben seni severken birçok eylemi aynı anda gerçekleştirdim. Hem bekledim, hem sevdim, hem vazgeçmedim, hem de senin başkasını sevmeni izledim. Bunları yaparken de çok acı çektim. Ve içime lime lime işleyen o acıyı hiç kimseye fark ettirmedim. Ama olsun dedim, olsun. O benim bir başıma acı çekmelerime de değer. Üzgünüm, değmedin. Ben de tam bu noktada bittim.

**Rahat olsun için,
artık ben de bu aşktan vazgeçtim.**

Nankör İnsan Profili.

Her şey bir yana, insanın nanköründen korkacaksın. Karşındaki insan için sarf ettiğin en ufak bir çaba bile onun için bir anlam taşımalı. Yaptığın fedakârlığın değerini çok iyi korumalı. Verdiğin değeri hayatında kimsenin görmeyeceği ve kimsenin elinin uzanmayacağı bir yere koymalı. Ama biz hep bu nankör insan profiline sahip insanlara denk geldiğimiz için ne yaptığımız fedakârlığın ne de verdiğimiz değerlerin bir önemi kalıyor. Olan bize oluyor. Daha önce o insan için kimsenin yapmadığı şeyleri yaparsın. Kimsenin sarf etmediği çabayı sarf edersin. Kimsenin vermediği değeri de senden görür. Sınırları da kimsenin zorlamadığı ve asla zorlamayacağı şekilde sadece onun için zorlarsın. Amma velakin tüm bunların karşılığı ne olur biliyor musunuz? Dişini zi tırnağınıza takarak yaptığınız bunca şeyin karşılığı “Yapma o zaman, yapmasaydın, ben mi sana yap dedim?” olur. Tam burası büyük bir yıkım işte. O insan için yaptığın tüm iyilik ve fedakârlıkları o an geri almak istersin, alamazsın. Tam da bu noktada acırsın. Kendine kızsarsın. Elinden hiçbir şey gelmez, oracıkta öylece kalakalırsın. Onu diğer insanlardan çok ayrı bir yere koyarsın. Ama sen onun gözünde daha önce kimsenin onun için yapmadığı şeyleri yaptığın hâlde diğerlerinden farksızsın. Sonra yine acırsın. Kendine yeniden kızsarsın...

Kedilerin nankörlüğü,

bazı insanların nankörlüğünün yanında deveye kulak kalır.

Yaptığın fedakârlıkları kimse görmez.

Bir kusur işle,
insanların dilinden düşmez.

Belli Etmeyeceksin.

Önceden bazı duygular çok başkaydı. Her şeyin bir değeri vardı. Şimdilerde her şey o kadar sıradanlaştı ki hiçbir şeyin önemi kalmamış vaziyette artık. Aslında kendiliğinden sıradanlaşmadı bazı şeyler. İnsanlar tarafından sıradanlaştırıldı. Eskiden ilgisini ve sevgisini gizleyen herkes kaybederdi. Hani kimisi çekindiğinden ve duygularına beklediği gibi karşılık alamayacağı kaygısı yüzünden tüm duygusunu içine gömüp, kimseye bir şey söyleyemeyip gizlediği için kaybederdi. İlgisini ve sevgisini saklamayan ve gösteren kazanan olurdu. "Sevdiğin insanla ilgilenmediğin her dakika onu biraz daha kaybedersin." korkusuna karşı kimse kimseden bir şey gizlemedi bir dönem. Ama şu an öyle bir dönemdeyiz ki insanlarda vefa namına hiçbir şey kalmamış. Duyguların hiç kimsede en ufak bir anlamı ve önemi yok artık. Sevgisini ve ilgisini hissettiren herkes kaybediyor. Neden mi? Çünkü elini sallasan sevgiden anlamayana ve sevginin değerini bilmeyene çarpıyor. İnsanın sevgiyi bir karşılıklı yaşaması vardır, bir de kendi içinde yaşaması vardır. Sevgisini kendi içinde yaşa-

yan bir insanın duygularını kimse kolay kolay öldüremez. Çünkü bir başkasıyla yaşatamıyor insan kendi içinde yaşattığı gibi duyguları. İnsan duygularını kendi içinde sakladığında hem bir o kadar anlamlı oluyor, hem de bir o kadar da daha uzun süre yaşatıyor. O yüzden ben de artık duygularımı yalnızca içimde saklıyor ve içimde yaşıyorum. Seviyorsam iki kişilik seviyor, yaşıyorsam içimde iki kişilik yaşıyorum. Ama gidip bir Allah'ın kuluna bir şey anlatmıyorum. Çünkü ben artık kimsenin duygularımdan haberdar olmasına bile degeceğini düşünmüyorum. En azından içimdeki duyguları kimseyle kirlletmiyorum ve kimseye bu duyguları anlattığım için pişman olmuyorum.

**Seviyorsan belli etmeyeceksin bu devirde.
Çünkü sevildiğini hisseden herkes,
sevildiğinin rahatlığına kapılıyor.
Bu da en çok seveni üzüyor.**

Geçiyor ama İnsan da Bitiyor.

İhtiyacımız olduğunda kimse yanımızda yoktu. Hayatımızın en keskin virajlarına tek başımıza girdik. Altından kalkamayacağımız acılarla bir başımıza cebelleştik.

Özdemir Asaf'ın "Benim söylemek için çırpındığım gecelerde siz yoktunuz." dediği dönemlerden tek başımıza geçtik.

Yere düştüğümüzde elimizden tutup ayağa kaldıranımız dahi olmadı hiçbir zaman. Aksine bir tekme de sanki düşmemiz için fırsat kollarcasına dost bildiklerimiz vurdu. Biraz klişe ama "dost" kelimesi bizim için yalnızca BİM'de süt markası olarak kaldı.

Hayatımızın en kötü dönemlerini ihtiyacımız olan kimsenin yanımızda olmadığı gibi, bazen biz bile kendimize yetemeye yetemeye atlattık. Ama öyle ya da böyle, sonuçta atlattık.

Ve sonra şöyle bir kanıya vardık: Geçiyor be... Geçmez dediğimiz ne varsa, kimle olursak olalım, nerede olursak olalım sonunda geçiyor. "Ben onsuz yaşayamam." diyorsun, bal gibi de yaşıyorsun. "O olmadan asla olmaz diyorsun.", o olmadan da nefes alabiliyorsun. Şu iki günlük dünyada kelebek kadar ömrümüz var, her şeye alışyorsun. Yoğun uğraşlar sonucunda bir başına kaldığında aslında hiç kimsenin ve hiçbir şeyin bu hayatta hiçbir şeye değmediğini ve her şeyin birer zaman kaybı olduğunu anlıyorsun. Anlıyorsun anlamasına da tüm bunların sonunda bitiyorsun. Tükeniyorsun. Hissizleşiyorsun.

**Çok da şey yapma,
nelere nelere alışyorsun.**

Papatya Taneleri.

Papatyanın son yaprağında sevmiyor çıkmasına rağmen sapını da koparıp seviyor çıkarmaya çalışıp kendimizi avutacak kadar sevdik birilerini. Peki değdi mi? Teğet bile geçmedi. Uğru-na her şeyimizi bütünüyle ortaya koyduklarımızın yoktu kalbi. Kime sever gözüyle baktıysak, sevmeydi. "Gitmem." diyen kim varsa gitti. "Yanımdayım." diyenler de başkasını tercih etti. Böy-leleri için feda edildi papatya taneleri. Ama kimse hiçbir şeye değmedi. Affet beni papatya tanesi, bundan böyle bir ömür sana ait yüreğimin en güzel bahçesi. Ve hiçbir şekilde bir papatyanın son yaprağına bağlı olmamalı bir aşkın kaderi. Papatya dalında sevimeli, aşk kalpte hissedilmeli.

Papatya kalpli insanlar üzülmemeli.

En önemlisi kaybedilmemeli.

Güzel Sevilmeyeceğimi Annemden Öğrendim Ben.

Bu hayatta değer verdiğim ve ne olursa olsun sevmekten bir an olsun vazgeçmeyeceğim tek kadındır annem. Ve evet, doğru okudunuz. Bu hayatta güzel sevilmeyeceğimi de o öğretti bana. “Nasıl ya?” diye soranları duyar gibiyim. Olayı hemen anlatabayım. Bizim ailede annemin düğünlerde çok güzel oynaması methedilirdi. Konu komşu düğünlerinde düğünün en güzel oynayanı olarak gözleri hep üstüne çekerd. Kız kardeşimin düğünü geldi çatı. Annemin düğün akşamı çıtı dahi çıkmadı. Oynamayı bırakın, kimseyle doğru dürüst bile konuşmadı. Ben de düğünde oynama esnasında ellerini açmaya çalışırken o da kapatmaya çalışıyordu. “Anne neyin var senin?” diye sorduğumda cevap da alamamıştım. Sonra ellerini birkaç defa daha açmaya çalıştım, yine aynı tepkiyi verdi. Ve yeniden “Neyin var?” diye sorduğumda, “Ya oğlum, baban orada toprağın altında yatarken ben nasıl oynayayım bu kızın düğününde? Keşke o da olsaydı da görseydi şu günleri.” diye ağlamaya başladı. O an donup kalmıştım. Babamın ölümünden tam yirmi sene geçmesine rağmen onun ölümüne takılıp, ona ilk günkü gibi âşık kalmaktan

bir gün olsun vazgeçmeyen kadındı annem. Ve bu kadar güzel ve özel sevdi babamı. Ve ben de hayatıma kimi alırsam alayım böylesine güzel sevlmeyeceğimi anlamıştım o an. Düşünsenize, sevdiği adamın ölümünden yirmi yıl sonra bile onun için ilk günkü gibi taze gözyaşı dökabilen bir kadındı o. Ve o kadın, o gün gösterdi hiçbir kadının beni böyle güzel sevmeyeceğini. Ama bu beni üzmedi. Ben o güzel sevgiye, o akşam şahit oldum ya bu bana yetti...

**Bazı sevgileri hissetmeye gerek yok.
İnsanların birbirini güzel sevdiğini
görmek de doyuruyor insanın kalbini.**

Aşk Acısı Nasıl Geçer?

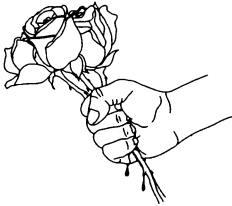
Hayat kısa, ilk önce bunu söylemeliyim. Çünkü iki günlük hayatta, acısını çektiğiniz insanın başka yerde ve başka insanlarla gününü gün ederken sizin bu hayatın acısına ve çaresizliğine teslim olup intihara bile başvurmayı düşünmeniz akıl işi değil. Bir kere aşk acısı yüzünden intihar etmeyi düşünmek bile çok saçma yani. Beş para etmezsin biri sana sırt çevirdi diye canına kıymak veya kıymayı düşünmek senin haddine değil. Allah'ın verdiği canı yalnızca o alır. Ve sonra kendine şöyle bir bak, "Ben neredeyim, kim için bu acıları çekiyorum?" diye bir sor. Sonra o insan için bu acıları çektiğine ve katlandığına değip değmediğini bir ölç, biç, tart yani. Bunun muhasebesini iyice bir yap. Ki bu acılarla tek başına cebelleşiyorsan da geçmiş olsun, çoktan saf âşık yerine koyulmuşsun. Ortada bir acı söz konusu ise bu acıyı yalnızca çok seven değil, iki taraf da paylaşmalıdır. Biri köşesinde ağlıyor, yemiyor, içmiyor, hayatı kendine zehir edip mahvediyor; diğeri de kafasını yastığa koyduğunda gayet rahat bir şekilde uyuyor, geziyor tozuyorsa bu aşk değil, adaletsizliktir. Haksızlıktır. İnsan çok sevdi diye böyle bedeller ödemeye mecbur bırakılmamalıdır.

Bir kere şunu idrak etmelisiniz, uğruna acısını çektiğiniz insan buna değmeli. Fakat size her acıda ortak oluyorsa, “Çekeceksem onun yerine de acı, gam yemem.” diyebilirsiniz, haklısınız. İki günlük hayatınızı değmeyecek insanlara alışıp mahvetmeyin. Hiç kimsenin unutulmaz olmadığını biliyoruz. Ama bazı acıları da sığağı sığağına yaşamamız bu hayatın bir gerekçesi, bunu da biliyoruz. Yani şöyle, çok sevmişsindir, ömründen yıllarını vermişsindir, can olmuşsundur, et olmuşsundur, tırnak olmuşsundur ona. Sonra koparsın, yarım bırakılırsın ve bunun acısını o an ne yapsan bir süre dindiremezsin. Zamanla da bunu kabullenip o acıyla yaşamaya devam edersin. İşin kötü yanı da bu, bir süre elinden hiçbir şey gelmez. Bu sana daha kötü hissettirir. Bir süre nereye gidersen git, kiminle olursan ol, o acı seninle gelir. Onunla alakası olmayan şeyler bile sana onu hatırlatır. Nereye baksan ikinize dair kırıntılar bulursun. Fakat geçer. Bir süre sonra bir sabah bir uyanmışsın, o yara artık acıymıyor...

Hiç kimse vazgeçilmez değildir.

Vazgeçilebileni vazgeçilmez kulan vazgeçmek istemeyendir.

Papatyaları ezerek
gittiğiniz güllerin
dikenlerinin her yerinize
batması dileğiyle.

Sevemiyorum.

Senden sonra kalbimin hiçbir insanın yanında kıpırdamadığını fark ettiğim andan beri hayatıma kimseyi almaya çalışmıyorum. Bırak hayatıma birini almaya çalışmayı, kimseyi tanımaya bile yeltenmiyorum. Galiba başkasını sevmeyeyim diye giderken yanında götürmüşsün kalbimi. Senden sonram da seninle gitmiş sanki. Bir Allah'ın kulunu sevemiyorum. Kimseye karşı en ufak bir şey hissetmiyorum. Hissedemiyorum. Doğduktan sonra kulağıma okunan ezandan sonra bu hayatta yalnızca seni seveceğim fısıldanmış gibi. Öyle bir boşlukta sıkışıp kalmışım ki ne senden önce doğru dürüst sevmişim ne de senden sonra bir daha başkasını sevebileceğim. Bu bana bir ceza mı yoksa koca bir çaresizlik mi bilmiyorum. Sadece şunu biliyorum: Ben senden başkasını sevemiyorum. Seninle koptuktan sonra gidip hayatıma kimseyi almadım. Bende bıraktığın yarayı başkalarıyla sarmaya çalışmadım. Kendiliğinden iyileşmesini bekledim. O yara mikrop kapmasın diye kimsenin ona elini sürmesine bile izin vermedim. Yerine zaten kimseyi koymak için en ufak bir çaba sarf etmek istemedim. Beni çok seveceklerini iddia edenleri duymazdan geldim. Yapmacık duygularını görmezden geldim.

Zamanla o yaranın artık beni acıtmadığını fark ettim. Meğer yaram geçmemiş, kalbimi kaybetmişim. O kalp bütünüyle senmişsin.

Eskisi gibi olacağına dair en ufak bir umudum yok. Ama sadece bil istiyorum, senden sonra kimsenin kokusunu ciğerime depolamadım. Kimseyi öpemedim. Kimsenin ellerine dokunamadım. İçmek için oturduğum masalarda soğuttuğum kahvelerin haddi hesabı yok. Çünkü ben, koptuğumuz gün senden hiçbir yere ve hiç kimseye gidemeyecek şekilde sende kalmışım. Artık annemin duaları bile yetmez beni ayağa kaldırmaya. Bir gün olsun hiç kimseye izin vermedim bana seni unutturmaya çalışanlara. Bu konudaki kararlılığım hep diri ydi. Bir o kadar da kinli. Ve bu hep öyle kalacak.

**Bendeki de öyle bir çaresizlik ki
seni görmeyeceğimi umarak girdiğim her sokak
beni sana çıkaracak.**

Aşk Biter mi?

İnsan vardır, aşka hiç inanmaz. İnsan vardır, aşksız yapamaz. Kimi insan da aşkı asla tatmaz. Yaşamak istese de zaten yaşayamaz. Kendini her şeyin bir gün son bulacağına inandırmıştır çünkü. Kendini bir gün her şeyin son bulacağına inandırıp, hiçbir duyguya adım atmayan insanlarla her şeyin bir gün son bulacağı konusunda zaten ben de hemfikirim. Ancak her şey bir gün bitecek diye yaşanacak onca şeyden kaçmak mantıklı gelmiyor bana. Bana sorarsanız aşk bitmez. Bitirilir. Seven de hiçbir zaman öyle en ufak bir şeyde sevdiğine sırtını dönmez. Seviyorum dediği hâlde senden gidiyorsa da ondan umudunu kes. O insan seni sevemez. Öyle bir insanın sevgisinden zaten hayır gelmez. Aşkın bir gün biteceğini düşünenler, hiç şüphesiz aşkı bitirenlerdir. Ben buna inanırım. Aşk nasıl biter ya bana bir söyler misiniz? Seviyorum dediğin, değer verdiğin ve her şeyden sakındığın o insana hissettiğin duyguları içinde canlı tutmayı bilmezsen, aşk tabii ki biter. Ama onu sen bitirirsin.

Fakat seviyorum dediğın insana, içindeki tüm duyguları hissettirirsen, o duygulara bağılı kalırsan, hangi zorlukta olursa olsun, kestirip atmak yerine sorunları çözmek için mücadele edersen, aşkına sahip çıkarsan aşk bitmez. Eğer sevdiğiniz insana bütün bunları yapmış olmanıza rağmen yine de bir şeyler bitiyor ya da bitiriliyorsa, biten aşk değil, çok seven bir insanın duygularının bitişı, çok sevilip kendisi için bunları yaptığın insanın nankörlüğüdür. Aşk asla bitmez. Bitirilir.

Çok seven hiçe sayılır. En doğru duygular, en yanlış insanlarda tüketilir.

**Güzel seven görmezden gelinir,
hak etmeyen daima sevilir.**

Acı Çekmeden Nasıl Unutursun?

Bir insanı acı çekmeden unutabiliyorsan ve bu unutuş sana hiçbir şey hissettirmiyorsa sevmiş sayılmazsın. Unutamadığın müddetçe nereye gidersen git o acı seninle geliyor, her gün uyandığında acın biraz daha eksilmek yerine daha çok boğuyorsa seni; insanları ona benzetiyorsan, nefesin kesiliyorsa, baktığın her yönde onu görmek istiyorsan, sen dibine kadar sevmişsin. Peki, böyle sevdikten sonra unutmak ne kadar zaman alır? İnsanın böyle dibe kadar sevip battıktan sonraki unutma süreci, kalbindeki sevginin yoğunluğuyla orantılıdır. Sevip dibi gördükten sonra, kalbindeki sevgi kadar acı bir süreçten de geçtikten sonra, kalbin de sevdiği insana dair hiçbir şey barındırmadığı zaman tüneline girdiğinde, hiç kimse unutmamayı istemez. Unutmadığı süreci ve hissettiği acının kotasını doldurmuştur çünkü. Uzun lafın kısı, unutmanın bir zaman dilimi yoktur. Kimi bir haftada unuttur, kimi bir ayda, kimi bir yılda... Kimi de ömürlük sevmiştir, yıllarca o sevgiyi içinde taşır... Bir insanı nasıl unutabileceğin sorusunun cevabı, senin kalbinde saklı. Unutabileceğini, unutamayacağını veya unutmak istemeyeceğini kalbin belirler. Sen yalnızca uygularsın. Sevdiğin müddetçe kalbinin verdiği emirlere, "Emir demiri keser." düşüncesiyle uymak zorunda kalacaksın. Çünkü kalbin verdiği emir, insana acı verir.

Unutabiliyorsan heves, unutamıyorsan aşktır...

Sevenin Ekmeğidir Avuntu.

Hiç sevmeyen bir insanın, sevdiğini zannederek kendini avutmasıydı benimkisi. Sevmediğini bildiği hâlde, sevdiğini düşünerek kendini kandırmasıydı.

Hiç başlamamış bir şeyin bittiğine inanmayı istememektir. Sevilmediğini kabul etmemektir... Avuntularla ve böylesine tozpembe yalanlarla dolu bir uykudan, gerçeklere uyanmayı istememektir. Ve gerekirse o yalanlarla dolu uykuda ölmeyi istemektir...

Beni sevmediğini bildiğim ve hissettiğim hâlde sevdiğini düşünerek kendimi avuttum ben. Beni sevmediğini iliklerime kadar hissettirmene rağmen, beni sevdiğini düşünecek ve bunun hayalini kuracak kadar aptalca bir sevdıydı bu bendeki. Ve bu aptalın değmeyecek biri yüzünden kendini kandırmaktan öte gidemeyişiydi... Ve bu aptal kendini başlamamış bir şeyin bitişine inandırmak istemeyecek kadar çok sevmişti seni...

Kalbini ortaya koyan herkes çok sevdi.

Fakat o kalplerin değeri hiç bilinmedi.

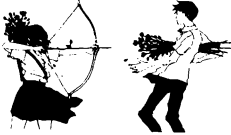

Hayat Kısa, Sevdiklerinizi Düşürmeyin Acıya.

“Küsmek ve darılmak için bahaneler aramak yerine, sevmek ve sevilmek için çareler arayın.” demiş Hz. Mevlânâ.

Çok da güzel söylemiş aslında. Fakat ne yazık ki insanlar o kadar duygusuzlaşmış ki huzursuzluktan, nefretten, kavgadan, dövüşten ve kinden besleniyor. Bir insanı sevmesi için geçerli onca nedeni varken, sevmemek için incir çekirdeğini doldurmayacak, alakasız bahaneler üretiyor. Sevmek için birçok nedeniniz varsa, o nedenleri heba etmeyin. Hayatınızı bahanelerinizi, kininiz, nefretiniz, kavgalarınız, dövüşleriniz güzelleştirmeyecek. Kavga, dövüş elbet olur fakat bundan beslenmeyin. İnsanın hayatını ancak ve ancak sevgi güzelleştirebilir. Buna inanın. Bu güzelliği çirkinleştirmeyin. Hâlâ nefes alıyorken, hâlâ hayattayken sevin. Sevdiklerinizin değerini bilin.

**Her şeyi bilmenize gerek yok.
Sizi çok seven bir kalbin değerini bilin yeter.**

Seviyor Gibi Yapanlara...

Sevmiyorsanız seviyormuş gibi yapmayın. İnsanların duygularıyla, zaatlarıyla oynamayın. İnsanların yaralarını daha çok kanatmayın. Sizi seven insanların ahını almayın. Duygularını ve hayallerini yıkmayın. Kapıları, her koşulda size gelmekten vazgeçmeyen insanların yüzüne kapatmayın. Umut verip ortada bırakmayın. Tutamayacağınız sözler vermeyin. İki günlük insanlar için ömürlük insanları harcamayın, yarım bırakmayın, bitirmeyin, hiçe saymayın. Size güvenen insanları pişman etmeyin. Kalacaksanız ömürlük kalın, "Seviyorum." deyip iki gün sonra terk etmeyin.

Pişmanlığı olduğunuz insanların

sevgisini mumla arayacaksınız.

Ahını aldığınız insanların vebalinde boğulacaksınız.

Hiçe Sayılanlara..

“Her şeyim.” diye sevdiğiniz insanın hayatında bir hiç olduğunuzu öğrendiğiniz o an, acıdır. O anın size hissettirdiği acının tarifi hiçbir yerde yazmaz. Herkese kaktüs olup, yalnızca sevdiği insana papatya olanlar bilir bu acıyı. Eksikliğiyle, fazlasıyla, acısıyla, mutluluğuyla, her şeyiyle sevdim. Ve her şeyiyle sevip, “hiç” denilemeyecek kadar olmadığını gören biri olarak bu acının tarifini size az da olsa yapmaya çalışayım.

Hani elinde avucunda maddi manevi ne varsa dökersin. Hayatında daha önce hiçbir şeye, hiç kimseye vermediğin emekleri ona verirsin. Ona büyük, çok büyük anlamlar yüklersin. Yüzündeki en ufak bir tebessümün nedeni olabilmek için kendini resmen feda edersin. Sevilmediğini hissettiğin hâlde bile yine de seversin. Tüm bunların karşılığı olarak şu cevabı alırsın: Sevmeseydin. Her şeyim diye sevmiştin ya hani, bak işte onun için tam olarak bu noktada koca bir hiçsin... Bu büyük bir hayal kırıklığıdır. Sonra bütün acılar size kalır. Alınması gereken tek şey sevenlerin gönlü iken, alınan sadece sevenlerin ahıdır.

**Ben seni “her şeyim” diye sevdim.
Hayatında hiçbir şeymişim.
Bu acıyı bana iliklerime kadar hissettirdin.
Teşekkür ederim.**

Geçmeyecek.

Şimdi derin bir nefes al. Ve sonra kendine de ki: “Her şey geçecek, sadece biraz sabır.” Sonra da kendini buna inandır inandırabildiğin kadar. Her şey geçecek deyip umut dünyasına bağlı yaşamak da tatmin etmiyor artık insanı. Ve sana bir şey itiraf edeyim mi? Hiçbir şeyin geçtiği falan yok. Aksine, her şey daha da kötüye gidiyor.

Kendini boş yere kandırma. Gececeğine dair kendini küçük şeylerle avutma. Merak etme, “Her şey güzel olacak, her şey geçecek.” diyenlere de inanma. Hiçbir şeyin geçtiği falan yok. Geçmeye niyeti de yok. Bunca zaman geçmedi, bundan sonra da geçeceği yok. Geçti sanıyorsun ama canın yandığında anlıyorsun, geçmiyor. Her sabah uyandığında, o acının göğsüne uyguladığı o baskıyı daha fazla hissediyorsun. Ve yine fark ediyorsun ki geçmedi, geçmiyor, geçmeyecek... Geçer gibi olacak ama bu, acıyı sana daha çok hissettirecek.

Kendini kandırmayı bırak, hiçbir şey geçmeyecek. Ne kalbin eskisi gibi sevebilecek ne de tükenip giden duyguların yerine gelecek. Hiçbir şey geçmeyecek.

**Hiçbir şey geçmese de
bazı güzelliklerin seninle geleceğine inanmıştım.
Daha çok yandı canım, yanılmışım.**

Yine de Sevdik.

Her şeye rağmen acının dibini görsek de güvenip hayal kırıklığına uğrasak da samimiyetine ve duygusuna aldanarak “bu farklı” gözüyle baktıklarımızın hiç kimseden farkı olmadığına defalarca şahit olsak da yine de sevdik. Gerçekten de öyle değil mi ama? Defalarca güvenmiyor muyuz insanlara? Defalarca sevmiyor muyuz inanıp? Seviyoruz. Hem de öyle bir seviyoruz ki “Bu sefer üzülmeyeceğim.” diyerek attığımız adımlarda daha çok üzülüyor, daha çok yıpranıyoruz. Ama yine de sevmekten bir an olsun vazgeçmiyoruz. Vazgeçmiyoruz. Biz sevmeyi seven kalplere sahibiz. Belki yoruluyoruz ama her şeye rağmen yine de seviyoruz. “Artık sevmeyeceğim.” deyip, defalarca kalbimize yenik düşüyoruz. Yanlış insanları, doğru duygularla seviyoruz. En çok da burada acıyoruz.

Bizi de üzdüler ama yine de sevdik.

Yine olsa yine severiz.

Çünkü biz sevmeyi seven kalplere sahibiz.

Gelme.

Biliyorum, asla sevmeyeceksin beni. Ama olsun, yine de çok seviyorum seni. Hem gerçek aşk sadece karşılıklı olan değil ki. Mühim olan tek başına da iki kişilik sevmekti. İnkâr etme, hayatında bunu sana en güzel sunan yalnızca kalbimdi. Ama duyguların o kadar körleşmiş ki bu detayı hiçbir zaman göremedi. Beni kışın ortasında kapı önüne koysan da bu kalbim sana daima evdi. Bazı insanlar sevdiği insanları kalbine söz geçiremediği için çaresizlikten severdi. Vazgeçemediği için, unutmak istemediği için severdi. Benimkisi öyle değildi. Ben seni çaresizlik yüzünden falan sevmedim. Kalbime söz geçiremediğim için falan da sevmedim. Aksine, senden vazgeçmem için geçerli binlerce neden önümde dururken, hiçbirine meyletmedim bile. “Kalbe söz geçmez.” derler ya, ben geçirdim. Kalbime seni daha çok sevdirdim. Seni çoktan unutmam gerekirken, senden vazgeçmem için elinden geleni yapmana rağmen senden, benden ve yalnızca benim yaşattığım bizden bir an olsun vazgeçmedim. Bunların karşılığında da güzel sevilmedim. Beni sevmediğin için sana bir gün olsun kızıp sitem etmedim. “Canı sağ olsun.” dedim, “Canı sağ olsun. Sevilemeyeceksem sevilmeyeyim. Alıştık zaten, ben onun yerine de severim...”

Gelmene lüzum yok.

Senin “seviyorum”larına kalbim tok.

Sevmeyenlerin Sevilmediği Günler de Gelir Elbet.

Aşkta alınan iki kişilik gidiş biletlerinin dönüşü hep tek kişilik oluyor. O yoldan bilin bakalım kim tek başına dönüyor? Cevabı tahmin edilmesi zor olmayan bir soru bu. Tabii ki en çok seven dönüyor. Hevesle, mutlulukla gittiği aşk yolculuğundan, büyük ve içinden çıkılması zor acılarla dönüyor. Sevilen alabilmediği kadar yol alırken, seven sevdiği ilk noktada sadece sevilenin gidişini izliyor. Kendisine bırakılan acılarla cebelleşiyor.

Aşk ne yazık ki içinde adaleti barındırmıyor. Biri çok güzel seviyor, biri çok güzel gidiyor. Değişmez kural sadece bu oluyor. En çok seven taraf çok yorulsa da sevmekten vazgeçmiyor. An geliyor, adım atamayacak kadar yorgun hâle düşüyor ama yine de kendini sevdiği insana adım atmaktan alıkoyamıyor. İşte buna da gerçek sevgi deniyor. Fakat sevilen bunu hiç anlamıyor. Hiçbir çabayı görmüyor. Duyguları ve kendisinin arasına öyle kalın ve büyük duvarlar örüyor ki ne kendisi için yapılan fedakârlıkları görüyor ne de kendisine sunulan sevgiyi hissediyor. Birileri yarı yolda bırakılıyor, birileri yol alıyor. Buna da ne yazık ki aşk deniyor. Güzel seven böyle yarım bırakılıyor, hak etmeyenler baş tacı yapılıyor.

**Güzel seven güzel hiçe sayılıyor.
Hiçbir şeye değmeyen baş tacı yapılıyor.
Bu da en çok güzel sevene koyuyor.**

Kendini Anlatmaya Çalışarak Yorma, Anlamayana Anlatsan Ne Fayda.

Benim acılarımı paylaşacağım kimse olmadı hiçbir zaman. Ben, bir gün olsun bir sigarayı ağzıma alıp şöyle dumanını üfleyip, üflediğim o dumana anlatamadım acılarımı. O an öylece rahatlayamadım. Gidip şişe şişe alkol alıp, zilzurna sarhoş olup içtiğim şişeye haykıramadım kırgınlıklarımı. Ayık kafayla, hepsini birer birer yaşadım acılarımın. Hem de iliklerime kadar. Çaresiz kaldım, kimsesiz kaldım ama yine de bir Allah'ın kuluna gitmedim. Acılarımın ağır bastığı çoğu gece gözüme uyku girmedi. Yastığımı ısırarak ağladım, kimseler duymasın diye, yastığı yüzüme kapatarak ağladım. Soğuk yorganıma sarıldım, yine de hiç kimseye, hiçbir yere gitmedim. Çaresizliğin ve acının en dibini de gördüm, yine de kimseye yaralarımı ve acılarımı sarmaları için en ufak bir adım atmadım. Ben acılarımı hep içime attım, yine de kimseye adım atmadım. Kendi acılarımla kendi içimde savaştım. Yaşayacağım ne kadar acı varsa, hepsini hakkını vererek yaşadım. Hem de bir Allah'ın kuluna fark ettirmeden. İçimdeki o savaş gerçekleşirken Allah'ın her kuluna gülümse-dim. Üstüne bir de beni mutlu sandılar.

Anlatsam da anlayacaklar mıydı? Boş versene.

Anlatsam da anlamayacaklardı.

Kendi içime atarak basturdım onca acıyı.

Biz sevdiğimiz kadar sevilmedik belki ama siz üzdüğünüz kadar üzülecek, kırdığınız kadar kırılacak, ağlattığınız kadar ağlayacak, dağıttığınız kadar dağılacaksınız. Yaktığınız can kadar yanacak canınız.

*Hiçe saydığınız duygular kadar hiçe sayılacak duygularınız. Al-
dığınız ah kadar da alınacak ahınız.*

İlahî adalet diyorum, ona emanet cezanız...

Yine de sevdik...

Sevilmediğin her insanda
beni hatırla.

Hatırla ki beni anla.

Anla ki bir daha seni
güzel seven bir insanı acıtma.

Gidecek Bir Gün.

Sevildiğin hissine kapılıp gitmez deme, gidecek. Kendini gitmeyeceği yalanına sakın inandırma. Kalmak için gelen herkes gidecek. Hem de ne zaman gidecek, biliyor musun? Güvenip varını yoğunu ortaya koyduğunda gidecek. Herkese sırt çevirip, herkesten kaçıp ona sığınmayı istediğinde gidecek. Sevgini ona hissettirdiğinde gidecek. Öyle bir gidecek ki, böyle bir gidişe bir daha ömrün boyunca şahit olamayacaksın. O gidiş ona özel olacak. Bu gidiş belki seni çok acıtacak ama o senin gibi güzel seveni ömrü boyunca bulamayacak. Bulduğunu zannettiği an daha çok yanılacak.

Başta seni sevdiğine inandırmak için gelip oturacak hayatının tam merkezine. İsteddiği gibi dağıtacak, duygularıyla oynayacak, kıracak, dökecek, yıpratacak ve yoracak. Ama o esnada seni sevdiğini de hissettirir gibi yapacak. Seni de bu yalana inandırmaya çalışacak. İnanma. İnanırsan bu yalan seni çok acıtacak. Kanma, kanama. Acımamak için gitmem diyenlere inanma...

**Herkes bir gün mutlaka gidecektir.
Kimse kalıcı değildir. Vazgeçilmez de değildir.
Çok sevip yarım bırakılanlar bunu iyi bilir.**

Benden sana zarar gelmez diyenlerin bize vermediği zarar kalmadı. "Ben güzel severim." diyenlerin hayatlarında tek sevmediği insan biz olduk. "Ben çok duygusal bir insanım." diyenlerin duygusuzluğu en çok bizi acıttı. "Ben sensiz yapamam." diyenlerin yerimize koymadığı insan kalmadı. "Bana güvenebilirsin." diyenlerin de hayatta en son güvenilecek insanlar olduklarını net bir şekilde gördük. Bize kim neyi iddia ettiyse hep tam tersi çıktı.

Bütün bunlar onların sadece dilinde kaldı ve bizi çok acıttı.

Yine de sevdik.

Güzel Keşkelerim Var Benim.

Bana “İyi ki tanıdım seni.” demek yerine, “Keşke seni tanımasaydım.” dedirtenlere de bir hayli kırgınım. Onları da asla affetmeyeceğim. Gün geçtikçe “Seni keşke tanımasaydım.” dediğim insan sayısı çoğalmaktayken “Seni iyi ki tanıdım.” diyebileceğim insan sayısı yok denilebilecek kadar az. Gerçekten kimseye iyilik yaramıyor. Kimseye değer verdiğine, iyilik yaptığina, önemseddiğine ve en önemlisi kimseyi sevdiğine değmiyor. Aksine, iyilik yaptığın için kötü olan sen oluyorsun. Düşündüğün için kötü oluyorsun. Sevdiğin için kötü oluyorsun. En iyisi her şeyi yalnızca uzaktan izlemek. Eğer gerçekten kimseye bulaşmadan, kimseye karışmadan, kimseye takılmadan yalnızca her şeyi uzaktan izleyebiliyorsan senden rahatı yok demektir. Değer verdiğin zaman değersiz sen oluyorsun. Sevdiğin zaman seilmeyen sen oluyorsun. Ayrıca sevdiğin veya yanında olmak istediğin insanın hayatında biri zamanında bir şeylerin değerini bilmeyip, her şeyi yıkıp döküp, çekip gitmişse sen dünyanın en temiz kalbini de taşıyan hiçbir anlam ifade etmiyor. Ve bunların bedelini sen ödüyorsun. Tam da bu noktada daha çok acıyorsun.

**Bir zamanlar “İyi ki sevmişim.” diyen kalbime
“Keşke seni tanımasaydım.” dedirten seni de
asla affetmeyeceğim.**

Kalbimize Yakıšan Sevdır Bize Allah'ım.

İnsan tanıdım, aldatıldığını öğrendiğinde hayatını kendine zehreden; insan tanıdım, aldatıldığını öğrendiğinde aldatanına teşekkür edip önüne bakan.

Çok sevip aldatılmış ya da yarım bırakılmış olabilirsin. Günümüz insanların bunları yaşatması gayet normal. İnsanlar artık aldatmayı, yarım bırakmayı ve acıtmayı kendilerine hobi edinmişler. Karşılarına kim çıkarsa çıksın, hayatlarına kim girerse girsin, bunları yapmayı esirgemiyorlar. Böyle alışmışlar çünkü. Bu acı gerçeği öğrendiğinde seni aldatan karaktersiz biri için iki günlük hayatını kendine zehretme. Belki bunu yaşamayı hak etmedin ama şu gerçeği de aklından çıkarma; sen aldatılmadın, o seni aldattığını düşünerek kendini aldattı! Ve senin gibi seveni de asla bulamayacak. Sana bu acıyı yaşattığı için ileride çok pişman olacak fakat iş işten çoktan geçmiş olacak.

Herkes kendine yakıšanı yapar bu hayatta. Sen onu kimsenin sevmediği kadar güzel ve özel severek kendine yakıšanı yaptın. O da daha önce kendisini kimsenin böyle sevmediği gerçeğini

yıkan insana bu acıyı yaşatıp, kendini düşürerek kendine yakışanı yaptı.

O, bu karaktersizliği kendisine yakıştırdıysa senin yapacak bir şeyin yok.

Sen üzerine düşeni yaptın mı? Sevdığını ona gösterdin mi? Çabaladın mı? İçini ferah tut. Akli sıra seni aldattığını zannederek sana bu acıyı yaşatan, uyumak için kafasını yastığa koyduğu her gece rahat uyuyamayacak. Ve senin ahın, her gece onun kulağına fısıldayacak. Vicdanı ağır basacak. Pişman olup sana dönmek için adım atmak isteyecek fakat atamayacak. Bu ah, onu hep bu boşlukta bırakacak.

**Necip Fazıl'ın da dediği gibi;
"Sen çok sev de bırakıp giden yâr utansın."**

Özgürlüğünüzü Kısıtlayanı Değil, Güzelleştireni Sevin.

Bazı insanlar özgürlüğünün kısıtlandığını düşünerek kısılanılmayı istemezler. Bu nedenle atacakları her adımı, aldıkları tüm kararları hayatlarında biri olsa dahi tek başlarına uygularlar. Bir kuşa uçma diyemeyeceğin gibi özgürlüğüne âşık bir insana da onu, bunu giyme; oraya buraya gitme diyemezsin, desen de dinletemezsin. Özgürlüğüne olan aşkı sana olan aşkıdan daha ağır basar çünkü. Sen de bunun altında kalırsın. Böylelikle senin canın yanar. O yüzden kıskanılmaktan hoşlanmayan bir insanı kıskanmayacaksın. Kıskanmadığın bir insanı da sevemeyeceğine göre böylesi de sana göre değil zaten. “Ben kıskanç bir insan değilim.” diyen insanların da sevebileceğini kesinlikle düşünmüyorum. Kıskanmıyorsan sen zaten o insanı sevmiyorsundur, başka açıklaması olamaz. Ne demek yani ben kıskanç bir insan değilim? Bir insan sevdiğini nasıl kıskanmaz, nasıl benimseyip sahip çıkmaz?

Kimse kusura bakmasın, seviyorum deyip kıskanmayan bir insan Konya Ovası'ndan daha geniştir. Kiminiz bana geri kafalı, kiminiz takıntılı diyebilir ama ben sevdiğim insanı kıskanırım arkadaş. Kıskanırım dediğim de öyle onu bunu giyme, oraya buraya gitme diyerek değil. Bu saydıklarımı hayatındaki insanın üzerinde uygulayıp bir hayvana muamele eder gibi davranan o kadar insan var ki. Gördüğüm zaman sadece gülüyorum. Sevmek, oraya buraya gitme diyerek kısıtlamak mıdır hayatındaki insanı? Onu giymeyeceksin demek midir? Sizin sevgiden anladığınız eğer gerçekten buysa siz sevgiyi yanlış anlamışsınız. Seviyorum diyorsan hayatındaki o insana güvenmeyi de bileceksin. O bir yere gittiğinde aklının onda kalması ondan şüphelendiğin için değil, onu merak ettiğin için olmalı mesela. Giyimine kuşamına karışarak onu kısıtlayıp boğmamalısın. Sen onu güzel seviyorsan, zaten sevgin giydiği her şeyden daha çok yakışır ona. Basit şeyler için yıpratmak ve kırmak yerine güzel sevmeyi deneyin. Güvenmeyi deneyin. Yormadan kıskanmayı deneyin. Sevmek için avucunuza aldığınız bir kuşu boğarak öldürmeyin.

**Şiir sokakta diyorlar,
ben sana dışarı çıkma demedim mi?**

Karşılıklı Yaşanan Aşkların Acısı Tek Taraflı Yaşanmamalı.

İnsanları artık gerçekten anlayamıyorum. Anlamaya çalışmayı, yıllardır birlikte olduğu insan hayatından çıkar çıkmaz hemen gidip başka insanları hayatına alanları gördüğümde bıraktım. Yıllar diyorum bakın, yıllar. Dile kolay geliyor “yıllar” kelimesi. Ancak içinde binlerce yaşanmışlık, binlerce anı, binlerce acı, binlerce mutluluk, binlerce duygu barındırıyor. Ve yıllardır birlikte yediği içtiği, aynı aşkı sahiplendiği insanı hayatından çıkardığında hemen başkasını hayatına alan insanları gördüğünde insan aşk acısının samimiyetine de inanamıyor. Yıllar süren bir birliktelik bitmişse hemen biriyle olmaya çalışılmaz. İnsan hemen hayatına birini almaz. Hiçbir şey olmamış gibi davranamaz. Kimseyi yara bandı olarak kullanmazsınız. Ama öyle insanlar var ki insan demeye de dilim varmıyor ama bunlardan biri de ne yazık ki benim eski sevgililerimden biri. Üç yıl boyunca ona varımı yoğumu verdim. Kalbimi bütünüyle

ortaya koyarak sevdim. Annesinden ve babasından sonra ona en büyük emeği de ben verdim. Ona olan sevgim böylesine yüceydi anlayacağınız. Fakat ayrıldık. Komik ama ayrılma nedenimiz yokken ayrıldık. Üç yılın sonunda her şeyimi ona verdikten ve birlikte belli bir yol aldıktan sonra bana benden sıkıldığını söyleyerek ayrıldı. “Yapamıyorum.” dedi, “Uzun ilişki bana göre değil.” dedi, “Sen benden daha iyilerine layıksın.” dedi, kendisinden daha kalpsizi varmış gibi.

Ve benden ayrıldıktan sadece bir hafta, yalnızca bir hafta sonra hayatına başkasını aldı. Öyle iğrenç bir duygu ki bu, hiçbir neden yokken onun ayrıldığına ayrı, onun hiçbir acı çekmeden ve hiçbir şey olmamış gibi hayatına başkasını almasına ayrı, onca acıyı yalnızca tek başınıza omuzlamanıza ayrı üzülmüyorsunuz. Allah düşman başına vermesin. Böyle karaktersizine de Allah hiç kimseyi düşürmesin.

**Sadece aşkı değil, acıyı da karşılıklı
yaşayacağımız insanları sevdirebiliriz bize Allah'ım.**

Gidecekseniz Niye Geliyorsunuz?

Herkes gitmek için geliyor, kalmak için gelen yok. İnsanlar gitmek için gelme yarışına girmiş gibiler resmen. Sözde herkes güvenilir, herkes çok güzel seviyor, herkes kalmak için geliyor. “Peki bu gidenler kim?” diye sorduğumuzda da kimse buna cevap veremiyor. Kalmak için gelen kim varsa ertesi gün ortadan kayboluyor. Önemli olan kalmak için gelmek, gitmek için değil. Kimse bunu bilmiyor. Gitmek için geliyorsunuz da ne oluyor ki? Ne değişiyor? Kimseden bir farkınız kalmıyor. Kendiniz de dâhil olmak üzere her şey sıradanlaşıyor. Bu durum da bizi her zaman olduğu gibi yanıltmıyor.

Ama insan gelenlerin birinde yanılmak istiyor. Gerçekten kalmak için geldiğini düşündüğü birinde yanılmak istiyor. O gelen insan artık şaşırtsın istiyor. Gerçekten de gitmesin istiyor. Kalmak için geldiğine inanmak istiyor. Ama bir yandan da korkuyor.

Bu sefer farklı demeyi istiyor. Bu gitmez demeyi çok istiyor. Her zaman olduğu gibi yine de güvenmiş ve sevmiş olmasına rağmen yanılmıyor.

İnsan her şeye rağmen yine de seviyor da sevdiğine seveceğine pişman ediliyor.

İnsan, İnsanı Sevdığıne Pişman Ettirmemeli.

Neden aldatıyorsunuz ki? Neden kendisi yarımken sizi tamamlamaya çalışanları bir de siz yarım bırakıyorsunuz? Neden kalp kırıyorsunuz? Neden ah alıyorsunuz? Neden yaşanan her güzel anı sonlandırmak için elinizden geleni yapıyorsunuz? Yalnızca bir insana ait kalabilmenin mutluluğu ve hazzı hiçbir şeye değişilmez oysaki. Her sabah uyandığında onu ilk günkü gibi sevebilmenin gerçeği hiçbir şeye değişilmezdi, tercih edilemezdi. Bir insanın bir insana yetebileceği gerçeğini neden hiçe sayıyorsunuz? Neden birden fazla insanla yetinmeye çalışıyorsunuz? Size bir tane insan yetmiyor mu?

Sizin kalbiniz birden fazla insana ev sahipliği yapabilecek kadar geniş mi? Kalbinizdeki en güzel yeri yalnızca bir insana ayırmak varken neden kalbinize bir insandan fazla büyük bir kalabalığı sığdırmaya çalışıyorsunuz? Sizin duygularınız bu kadar basit mi? Siz bu kadar basit misiniz? Siz bu kadar hiç misiniz? Siz bu kadar kirli misiniz?

Aldatmayın. Bütün bu sahteliğin içinde sadece size ait olmayı tercih etmiş insanların hayal kırıklığı olmayın. Kalbinize yalnızca o insanı alın ve yalnızca ona ait kalın.

**Birden fazla insanla yetinmeye çalıştığınızı
gördüğümden beri, hiçbirinize güvenim kalmadı.**

Gerek Yok

Artık gelmene gerek yok. Bir zamanlar varlığına bağlanıp alıştığım ve sensiz yapamayacağımı düşündüğüm gibi yanımda olmadığın süreçte sensizliğe de alıştım çünkü. Biliyor musun, hayatımın geri kalanını sensiz yaşamayı göze alabiliyorum. Birlikte yürüyeceğimiz sokakları tek başıma da yürüyebiliyorum. Artık gelme. Belki seni özlerim ama sen yine de gelme. Gerek yok artık gelmene. Çünkü ben güçlüyüm sensiz de. İzlememiz gereken bütün filmleri tek başıma izledim. Kulak vermemiz gereken bütün şarkıları tek başıma dinledim. Okumamız gereken bütün kitaplardaki satırların altını tek başıma çizdim. İçmemiz gereken bütün kahveleri tek başıma içtim. Seninle olmamız gereken her yerde tektim. Sensizdim. Fakat bunları yaparken bir şeyi fark ettim. Ben sensiz de kendime yetebilmişim. Sen yokken kendimi daha çok sevmişim. Ben seni severken kendi varlığımdan habersizmişim. Sen bundan sonra sakın gelme çünkü artık gerek yok bize. Bu saatten sonra gelmen kalbime de zarar verir, içimdeki hislere de. Biz geç kaldık yaşanması gerekenlere.

Bizi yarım bırakanlar başkasıyla tamamlanamazın.

Hayvanları Sevin, Onlar Acıtmıyor.

Kimseyi sevmiyorum. Aşk acısı da çekmiyorum. Özlediğim biri de yok. Soğuk havalarda dışarı çıktığı zaman "Acaba ince giyinmiş midir?" diye kendi kendimi paralayıp ağzımın payını aldığım ve böylesine ince düşünerek sevdiğim bir insanın benimle aynı soyadı taşıyan birisiyle evlendiği haberini aldığımdan beri insanların seilmeye değer varlıklar olduğunu asla düşünmüyorum. Hayvanları önceden de seviyordum fakat bu tip olaylar hayvanlara olan sevgimi daha da arttırdı. Çünkü gerçekten hiç kimse hiçbir şeye değmiyor.

İnsanları sevip onların gerçek yüzünü gördüğümde hayvanlara olan sevgim daha çok artıyor. Hayvanları sevin, onlar can acıtmıyor. En önemlisi onlar hiçbir yere gitmiyor. Mesela bir sokak köpeğinde bulunan sadakat duygusu, insanlarda bulunmuyor.

**İnsan sevince sevdiğine anlam yüklüyor da
yüklediği her anlamın altında kalıyor.**

“Sensiz nefes alamam.” deyip,
herkese oksijen olman
senin de mideni
bulandırmıyor mu?

Sevenin Gitmediği Bir Gezegen İstiyorum.

Seven gider mi? Tabii ki gitmez. İnsan gerçekten seviyorsa en ufak bir sorunda sevdiğine zaten sırtını dönmez. Ondan asla uzaklaşamaz. Yaka paça kavga etse de sevdiğini yanında ister. Sorun her ne olursa olsun, kestirip atmak yerine çözüm aramaya çalışır. Sevdiği insanın yanında olur.

Bir insan seviyorum dediği hâlde, en ufak bir sorunda her şeyi kestirip atıyor ve senden uzaklaşıyorsa seni sevmiyor demektir. Bunun başka hiçbir açıklaması olamaz.

Benim sevdiğimi zannettiğim ve ufak bir sorunda kestirip atıldığım çok acı bir anım oldu.

Beni sevdiğini söyleyenler, en ufak bir sorunda sanki gitmek için bahane ararcasına limanı birer birer terk ettiler. İşin en acı yanıysa bu gidenler bana gelirken beni sevdiklerini söylediler.

Beni bu yalana inandırıp gittiler. Uzun lafın kısası: Seven hiçbir yere gitmez. Gidemez. Giden de zaten seni asla sevmemiştir.

**Konuyla alakalı olarak Nazım Hikmet'in
güzel bir sözü aklıma geliyor:**

**“Her gelen sevmez ve hiçbir seven gitmez, unutma.
Bil ki giden dönüyorsa, sevdi...”**

Sözünde durmayan insanın
karakterinden de
şüphe ederim ben.

O yüzden
sözünde durmayan insanları
hayatınızdan çıkarın.

Temizlik her zaman iyidir.
Ne de olsa imandan gelir.

Ben Seni Sevince...

Ben senin sesini duyunca göğsümden bir güvercin sürüsü gökyüzüne havalanıyor.

Ben seni koklayınca ağızımdan dalgalar fışkırıyor, oksijen güzelleşiyor.

Ben seni düşününce küçükken kaybettiğim oyuncaklarımı önümde buluyorum.

Ben seni hayal edince salıncakta sallanma sırası bana geliyor.

Ben senden güzel bir şeyler duyunca bir ağızımdan on bin çeşit kelebek çıkıyor.

Ben senin güldüğünü görünce biri getirip önüme taze çay koyuyor.

Ben senin ellerini tutunca ülkede milli bayram ilan ediliyor, bayrak asıyorum göğsüme.

Ben seni...

Ben seni sevince bana ne oluyor, bilmiyorum.

Melekler üzerimize konfeti döküyor, acayip bir hâl alıyorum ben...

-Özcan Bülbul

İkinci Şans.

Bazı insanlar o kadar keskin ve nettir ki kimsenin ikinci bir şansı hak ettiğini kesinlikle düşünmezler. Bu yüzden güvenip şans verdikleri insanlar o şansı kaybettiklerinde, ikinci bir şansı kimseye tanımazlar. Bazı insanlar da bırakın ikinci bir şans, defalarca şans verir. Çok seviyordur çünkü. Çaresiz kaldığını hissettiği ve bu sefer değişir düşüncesiyle aldatılmış olsa bile belki de beşinci şans verir. Ve şans tanıdıkları insanlar da kendilerine yeniden şans verip güvenen insanların bu zaafını çok iyi kullanırlar. Yine aynı hataları yapıp kendilerine güvenen ve yeni bir şans tanıyan insanı daha çok acıtırlar. Defalarca şans verip güvenmen hiçbir şeyi değiştirmez yani. İkinci bir şans hak etmediğini düşündüğünüz hiç kimseye bu şans vermeyin. Sizi aldatan bir insana yeniden güvenmek mi? Bırakın ona yeni bir şans verip güvenmeyi, yakınından bile geçmeyin. Duygularınıza olan bağlılığınızı ve bu zaafınızı kullanmaya çalışanlara fırsat vermeyin. Güvenin tek kullanımlık olduğunu idrak edememiş insanların değişmesini beklemeyin. Yerinize başkasını koymaya çalışanları da asla sevmeyin. İkinci bir şans vermeniz; güveninizi kırıp, tanıdığınız ilk şansın ne için ve kim için kaybedildiğine bağlı olsun. İkinci şans hak ettiğini düşünüyorsanız verin. Hiçbirimiz mükemmel değiliz. İnsanız sonuça, hepimiz hata yapabiliriz.

Fakat yanlış yapana kesinlikle ikinci bir şans vermeyiniz. İlkinde sizi acıtan insan, ikincisinde sizi bir daha hiç kimseyi sevmeyecek ve hiç kimseye güvenemeyecek duruma düşürebilir, biliniz.

Herkes hata yapar fakat siz, sizi güzel seven insanları size güvendikleri için defalarca pişman ettiniz.

Yaranamadım.

Ben senin dağınık olduğunu bildiğim hâlde geldim sana. Bunu bile bile sevdim seni. Dağınık bir insan zaten yorgundur, dağıtmaz, dağıtamaz dedim. Fakat sen, seni bir başkası dağıttı diye beni de kimsenin toplayamayacağı bir biçimde güzel dağıttın. “Olsun.” dedim, “Dağıtacaksa beni yalnızca o dağıtsın. Bu ilk yıkılışım değil, bir şekilde yine toparlanırım.” Senden gelen her acıya razıydım. Ama sen bana gecenin bir saati yatağın bir ucuna oturup, yastığımı ısırarak ağlamakla sabahı edemeyeceğim geceler, tek başıma yürümekle bir yere varamayacağım yollar, bir daha kimseyi sevemeyeceğim kadar büyük acılar ve pişmanlıklar bıraktın. Sen farkında değildin belki ama ben sana ne yaparsam yapayım yaranamadım. Başkasını sevdiğini bile bile yaralarını sarmak için sana gelerek ben en çok kendimi acıttım. Mutlu olman ve içindeki acıyı biraz da olsa hafifletmek için yapmadığım şey kalmadı, yine de farkına varmadın. Sen her defasında, seni toparlamaya çalışan bir insanın yüzüne eski sevgilinin sana bıraktığı acıların gözyaşlarını döktün, nankörsün.

**Başkası için çok acı çektiğini gördüm.
Seni iyileştirmek adına her şeyi yaptım.
Bari bunun hatırına sevseydin beni.**

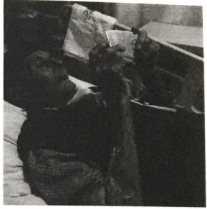
Sevmeyeceğim.

Artık kimseyi sevmeyeceğim. Sevmeye de çalışmayacağım. Kimseye kendimi sevdirmek için de uğraşmayacağım. Acı çeken birini görsem de gidip sarılmayacağım.

Kim ne yapıyorsa yapsın, kimin kimi sevdiğiyle de ilgilenmiyorum artık. Bana ister duygusuz deyin, ister umursamaz. Ben ce siz de sevmeyin. Çünkü kimse sevdiğine değmiyor. Ben insanların seilmeyi hak ettiğini de düşünmüyorum. Kimi sevsem veya kime sevdiğimi belli etsem, canı acıyan hep ben oluyorum. Kime, neye bir anlam yüklesem yüklediğim o anlamların altında hep ben kalıyorum. Ben sevince herkes gece rahat uyuyor, ben uyuyamıyorum. Ben sevince insanlar çok mutlu oluyor, ben olamıyorum. Ben sevince herkes hayatını en güzel şekilde yaşamaya devam ediyor, ben devam edemiyorum.

Sevmek can acıtıyor. Pişman ediyor. Hayal kırıklığına uğrattıyor. Acı veriyor. İnsan bunların hepsini iliklerine kadar yaşamış ve acıya doymuşsa artık kimseyi sevmek istemiyor.

İnsan zamanında güzel sevip güzel yarım bırakılmışsa kimsenin seilmeyi hak ettiğini düşünmüyor.

Dedeme...

Çok çektirdin bana dede. Ama ben kinci bir insan olmadım hiçbir zaman. Çok şükür vicdanım da ben nereye gidersem gideyim, yanımda geldi. Sırf babam yok diye benden adam olmayacağını düşündüğün için hiç sevmezdin beni. Ama olsun, ben hiç aldırmadım beni sevmeyişlerine. Hiç zoruma gitmedi atmaya çalışmaların. Engel olmadı benim seni inceden sevmelerime. Sevgi denilen şey ille de karşılıklı olacak diye bir şey yok. Karşılıksız, tek taraflı sevgiler de var bu hayatta. İnsan hayatında sevilmediği zaman da sevebilir sevmeyenini. Görmezden gelir, duymazdan gelir, yine de sevebilir. Yıllarca aile sevgisinden yoksun büyüdüm ben. Yalnızca bir gerçeğim vardı, o da annem... Belki bana iyi bir dede olamadın ama sen iyi bir babaydın. Sırf annemin babasıysın diye çok sevdim seni. Gün geldi evini açtın, gün geldi evinden attın. Ama yine de

sen gitmeyen, sabrından vazgeçmeyen, çalışkan bir babaydın benim gözümde. Babaları yanında olan torunlarının dışında, seni senden habersiz seven bir torunun daha vardı, bilmiyordun. O da bendim, bilmiyordun...

Telefon geldi, "Deden hastanede." dediler. Sen millî piyango biletlerini bir gün sana çıkacak umuduyla çok severdin dede. Yıllarca almaktan vazgeçmedin. Ben de sana üç tane çeyrek millî piyango bileti aldım. Çıkıp geldim, soluğu senin yanında aldım. Annem telefonda ağladı, teyzelerim geldi ağlayarak bana sarıldı. Bir şey yapamadım. Hastanede kanser hastalarının olduğu kata geldim. Topluca içeri almıyorlardı, sırayla girebiliyorduk. İçeriden teyzem geldi, ağlayarak bana sarıldı. Ziyaretçi kartını bana verdi, yanına geldim. Uyuyordun. Başında biraz oturdum, sonra uyandın. Bana elini uzattın. Ağlamaklı oldum. Ölüm geldi aklıma. Ne acı şey. Ne kaçınılmaz şey.

Gözlerin açıldı. Gözlerindeki mutluluğu gördüm. "Torun dediğin böyle olacak işte." cümlesini duydum senden. Yıllarca göremediğim dede sevgisinin boşluğu o an, o cümleyle dolmuştu. Mutluluktan ayaklandın. Yanındaki hastalara, "Bu benim torunum, bana millî piyango bileti getirmiş. Başkasından istesem yapmaz ama çıkıp gelmiş benim için." dedin. Herkesin gözü sulu, benim kalbim yangın yeriydi. Ağlamamak için o an kendimle savaştım. Yüzündeki mutluluk sebebi oldum. O an ilk defa bana "torunum" dedin. Bu bana yetti. Yıllarca senden habersiz, sana duyduğum kurgunluk geçti... Seviyorum seni dede. İlk gün babam yok diye "Benim senin gibi torunum yok." dediğin gündeki gibi, şimdi de "torunum" dediğin gün bile o aynı sevgiyle seviyorum. Sen biliyorsun, ben biliyorum. Bu bize yeter...

Ölüm var; sarılmaktan, sevmekten ve affetmekten vazgeçmeyin...

Veda Değil, Biraz Mola...

Geldik fasulyenin faydalarına... Ben bu kısımda çok duygulanıyorum. Acıklı bir filmin en duygusal sahnesi gibi hissettiriyor bu kapanış bölümü. Duygulu duygulu, gözleri dolu dolu yazdırıyor kendini bana. Sanki veda ediyormuşum gibi hissediyorum. Neyse fazla gevezelik yapmayayım. Hayaller diyorum, ne güzeller değil mi? Gerçekleşse de gerçekleşmese de insanın varmak istediği, olmak istediği en güzel yerdir hayalleri...

Kimi insanın cebi doludur, kuracak tek bir hayali yoktur. Kimi insan vardır, cebin ve midenin dolmasının yanında yalnızca ruhun beslenmesine de önem verir. Kimi insan vardır, ne gidecek bir yeri ne de bir kimsesi vardır. Gerçekleştirmek istediği, varmak istediği ve olmak istediği, tutunduğu tek dalı olan hayalleri vardır. O hayalinden gider bir insana bahseder, olan hayallerinin hepsi yıkılır. Hele bahsettiği insanın kuracağı hiçbir hayali yoksa, gel de topla o insanı. Gel de bir daha hayal kura-bilsin garibim.

Ben çocukluğa çok önem veren ve çocukluğunu yaşayamamış bir insanım. Gidecek hiç kimsem, hiçbir yerim yoktu. Ve oturup şöyle bir düşündüm, "Madem çocukluğumu yaşayamadım, benim güzel hayallerim olmalı." dedim kendi kendime.

En büyük hayallerimin başında geliyordu kitabımı yazıp çıkarmak. Ama öyle yazar olayım, kitaplarımı onca insan okusun diye bir düşüncem yoktu. Bir tane olmasını istedim çıkaraca-

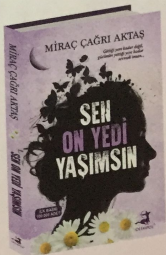
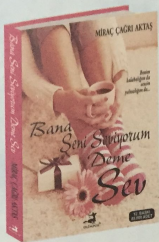
ğım kitabın. Ve sadece bende olsun, ben saklayayım istedim. Bir gün bir kitapçıya gittim annemle. Düşüncemi, en büyük hayalimi anlattım. Senin kitabın satmaz, rafta kalır demişti bana. O gün kurduğum en güzel hayalim başıma yıkılmıştı. O akşamı asla unutmuyorum. Eve o kırgınlıkla dönmüştüm o akşam. O akşamın gecesi, kafamı yastığa koyduğumda, gözüm tavanda bir noktaya takıldı ve o an ne oldu biliyor musunuz? O hayalime daha da sıkı sarıldım. Vazgeçmedim, kestirip atmadım. Benim en büyük hayalim buydu. Ve ben bunu en güzel şekilde gerçekleştirdim. Allah'ım bana öyle güzel bir yol nasip etti ki yol nasip ettiği yetmezmiş gibi bir de çok güzel yol arkadaşları verdi bana. Yani sizleri. O gün bugündür bu yolda sizlerle yürüyorum. Ve yalnızca bir adet kitabım olsun isterken şimdi beşinci kitabımın kapanış yazısını yazıyorum. Ve bu kitaplar insanların sevgisini, yüreğini öyle kazandı ki binler tarafından okunup, onlara sahip çıkıldı...

İyi ki de vazgeçmemişim hayalimden. Ha bu arada, hayalimi yıkan o kitapçı da kitaplarımın hepsini satıp, kitaplarım sayesinde ekmek parası kazanıyor. Ona kızmıyorum. İyi ki hayalimi yıkmış o gün. Çünkü hayallerime daha çok sarılmam gerektiğini fark ettirdi bana. Sana da demek istediğim, gerçekleştirmek ve ulaşmak istediğin bir hayalin varsa, sakın vazgeçme. Hele insanlara hayallerinden asla bahsetme. Bahsedersen sana gerçek zannettikleri saçmalıklardan bahsedip, seni kurduğun hayallerden vazgeçirmeye çalışacaklar.

Hiç kimseye hiçbir şeyden bahsetme. İçinde sakla ve tüm umudunu o hayale bağla. Ve hayatını öyle yaşa...

*Kalbinden geçirdiğin ne varsa,
en güzel yerde yaşamak dileğiyle...*

www.miraccagriaktas.com

Yine de Sevdik

“Biz bittik.” demişsin. Fakat sen, bitmenin ne demek olduğunu bilememişsin. Bitmek değildi bizimkisi, başlayamamaktı. Bitmek için başlamak gerekirdi biricğim.

Biz hiç başlamadık ki... Sen beni güzel sevmedin. Sana her adım attığımda beni biraz daha sensizliğe ittin.

Ben seni her şeyim diye sevmiştim.

Meğer sende koca bir hiçmişim.

İnsanlara “Ben ondan çoktan gittim.” deme, sen bana hiç gelmedin. Ben senin varlığını hiçbir zaman hissetmedim.

Fakat bir gün olsun vazgeçeyim de demedim.

Şunu unutma; bizden ben vazgeçmedim, senin tarafından vazgeçirildim. Ama rahat olsun için çünkü sensiz daha rahat artık benim de içim!

*Kabul olacak dua olsan,
açılmayacak uğruna ellerim...*

ISBN: 978-605-2063-35-4

9 786052 063354

OLIMPOS

www.olimposyayinlari.com

[/olimposyayinlari](https://www.instagram.com/olimposyayinlari)

[/olimposyayin](https://twitter.com/olimposyayin)

[/olimposyayinlari](https://www.facebook.com/olimposyayinlari)

